

Tidskrift för
aktuella UFO-
händelser och
ökad kunskap
om UFO-feno-
menen.
Organ för
Riksorganisa-
tionen UFO-
Sverige.
Utkommer med
6 nr/år.

UFO

Flying Objects

Unidentified

INFORMATION

NR 1
1976
ÅRGÅNG 8

Andra civilisationer ute i universum
kan vara miljoner år före oss i ut-
veckling, tror dr James Fletcher,
som på bilden ses tillsammans
med Sovjets USA-ambassadör
Anatoly Dobrynin i mitten och Lee
Scherer (t v), direktör vid Kennedy
Space Center. Se artikel sidan 20.

Redaktionens adress:
Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge

I redaktionen

Olle Öhman — Bevakning av utländska publikationer. Översättningar, textbearbetning, redigering.

Tel. 0340/532 57

Jan Lind — Planering av tidskriftens innehåll.

Tel 013/11 24 66

Övriga medarbetare:

Lars Nilsson, Florent Sickenga,

Thorvald Berthelsen, Jan-Ove Sundberg, Thomas Ö Orr.

Lay-out

Olow Petersson

Ansvarig utgivare

Carl-Axel Jonzon. Tel 0142/440 30

UFO-information

Trycks och utges av Centralgruppen för Riksorganisationen UFO-SVERIGE Box 311, 591 03 Motala 3.

Prenumeration och medlemskap

Postgiro 8 43 25-0 C A Jonsson. 45 kronor helår.

- UFO-Information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift — redigering, planering, tryckning m m — sker ideellt och oavlönat.
- För artiklarna svarar författarna.
- UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Ur innehållet nr 1:

EM-effekter från UFO:s vållar oro på jorden!

Se sidan 6

22-årig amerikan berättar: Jag kidnappades av ett UFO!

Se sidan 4

FOA-expert avgår Lämnar UFO-debatten!

Se sidan 5

UFO-information för synskadade

Vår medlemstidning finns fr o m detta nummer som taltidning på c-60 kassetter. En stor efterfrågan, från främst synskadade radioamatörer, av fortlöpande nyheter i UFO-frågan har länge funnits.

Nu läses vår medlemstidning in på band som taltidning. Det är medlemmar inom Köpings UFO-förening, som sköter inläsningen av tidningen. Även annat intressant UFO-material från böcker och tidskrifter läses in. Vidare finns intressanta föredrag, panel-diskussioner, radioprogram etc att tillgå. Verksamheten är således avsedd enbart för synskadade och andra personer med handikapp, som försvårar visuell läsning.

Utlåningen av detta material administreras av Lars Göransson, själv synskadad radioamatör med signalen SM5FFQ.

Har ni synskadade vänner i bekantskapskretsen som är intresserade av UFO-frågan, så bed dem vända sig till Lars Göransson, Rydsvägen 298 A, 582 50 LINKÖPING, telefon 013/17 01 43.

KOSMISKA FANTASIER Nr. 1

(Cosmic Fantasy Nr. 1)

AVSLAPPNINGS- OCH MEDITATIONSMUSIK

(Music for relaxation and meditation)

KOMPOSITÖR OCH PIANOSPEL:

JAN SANDELL, SWEDEN

(Composer and piano soloist:)

Härmed beställes st LP-skivor

(I will order st. LP-records)

Pris per st. 25:— svenska kr.

Price per st. 25:— swedish kr.

Fraktfritt vid order av 3 st.

Free freight order of 3 st.

Sändes per postförskott.

Delivery cash on delivery.

KOSMOS

Box 9315, 541 03 Skövde 3

Informationskväll i Skurup 5 mars

I Skurups församlingshem blir det den 5 mars, kl 19.00, stor informationskväll med diablids-visning och efter denna tid för frågor. Bland inbjudna märks läkare, ingenjörer och andra experter som med all säkerhet kan komma med många intressanta och tankvärda synpunkter. Eventuellt kommer evenemanget att bevakas av TV.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mot-tages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: "Olle Öhman, Box 75, 430 30 Frillesås" eller "UFO-SVERIGE, Box 311, 591 03 Motala 3"

Information i ny tappning

Det är faktiskt UFO-Information du håller i handen! Så här inför det nya året har vi passat på att göra en ansiktslyftning på tidningen. Det är för inte första gången i vår åttaåriga historia som vi ändrar UI:s utseende. Sedan starten 1969 har vi bytt omslag inte mindre än sex gånger. Vi hoppas dock att det blivit till det bättre för varje ändring som gjorts.

Visst kan det finnas en risk i att ändra en tidnings utseende alltför ofta, men vi tar ändå den risken helt enkelt därför att vi vill förnya oss.

Vad innehållet beträffar känns väl tidningen igen. Vi försöker publicera ett så brett urval som möjligt. Många av författarna är gamla bekanta för läsekretsen: Florent Sickenga bidrar även i år med artiklar om rymd och rymdforskning och tidningens egna fasta medarbetare kommer givetvis att synas i spalterna. Olle Öhman kommer med egna bidrag och håller ett vakande öga på bl.a. floden av utländskt material. Han redigerar också merparten av övriga artiklar.

Bestämda utgivningsdagar — det är verkligen mycket svårt att komma med ett löfte i den vägen! Resurserna saknas. Innan vi vågar oss på att aktualisera den frågan igen måste vi skaffa fram ca. 50.000 kr till automatiskt arbetande maskiner, som reducerar den tid som nu åtgår till framställning av tidningen. Vår förhoppning är att läsekretsen skall fortsätta att växa och därmed tillföra företaget nödvändiga medel för en smidigare framställning. Det förtjänar i det sammanhanget nämnas att många prenumeranter varit tidningen trogen ända från början.

Det är med glädje detta noteras och vi ser det som en uppmuntran i vårt arbete.

Till er som har samtliga nummer av UI kan sägas, att dessa en dag kanske betingar ett aktningvärt pris i samlarkretsar. (Det finns, som bekant, inte så mycket att välja på bland svenska tidskrifter i det här ämnet!).

Det finns vägande skäl att spara på tidningen alltså!

Vi önskar nu mycket nöjsam och intressant läsning i UFI-Information, som i första hand strävar efter att ge en bred och öppen belysning av UFO-problemet.

Till sist: väl mött på rikskonferensen i Örebro den 20 mars!

Jonzon

Reservera redan nu lördagen den 20 mars
för UFO-Sveriges riksstämman i Örebro!

Detaljerat program kommer att
utgå i nästa nummer av UFI-Information.

Makalös bluff eller otrolig sanning? 22-årig amerikan hävdar: Jag blev kidnappad av ett flygande tefat!

Bortsett från stadsnamnet fanns inget anmärkningsvärt att säga om Snowflake, Arizona, USA, fram till den femte november ifjol. Men sedan dess har den lilla västernstaden med sina 3 000 invånare blivit känd långt utanför USA:s gränser — känd för att bland sina invånare hysa 22-årige skogsarbetare Travis Walton som under fem dagar var kidnappad av ett UFO!

Kanske hade Travis Waltons historia enbart fått ett löjets skimmer över sig om nu inte professor J. Harder vid California University ungefär samtidigt i en uppmärksam rapport gett UFO-frågan en ny dimension. I sin rapport hävdar professor Harder att bandupptagningar från de amerikanska rymdflygningarna med Gemini 4 och 11 samt med Apollo 12 avslöjar att astronauterna tvingats till undanmanövrer för att undvika kollisioner med andra rymdfarkoster! Major Donald Keyhoe hävdar dessutom i sin bok, "Aliens from Space", att flera amerikanska jaktpiloter mist livet sedan de kommit i kontakt med UFO:s. Donald Keyhoes uppgifter förnekas dock av myndigheterna.

Trots Harder och Keyhoe tvivlade ändå polismästare Martin Gillespie när han fick larmet om den fantastiska kidnappningen — hans omedelbara reaktion var att det hela var en enda stor jättebluff.

— An idag vet jag inte vad jag skall tro. Travis historia kan vara en bluff — men den kan också vara helt korrekt. Och faktum kvarstår — de sex vittnen som såg kidnappningen och något de trodde vara en UFO har alla klarat våra lögn-detektorstester. . .

Sex vittnen

De sex vittnena, samtliga kollegor till Travis Walton, har berättat hur de tillsammans med sin 22-årige arbetskamrat på kvällen den femte november ifjol var på väg hem när de plötsligt fick se ett UFO sväva över trädtopparna strax till vänster om bilen.

Travis Walton rusade genast ur bilen och sprang, trots kamraternas varningar, mot farkosten som då tycktes "explodera" i en skarpt blå-vit blixtn som slog Travis Walton till marken. De sex männen i bilen slogs av panik — ingen av dem gjorde någon som helst ansats till att vilja gå ut och hjälpa sin kamrat. Istället ville de så snabbt som möjligt försvinna från platsen.

Med lagbussen, Mike Rogers, vid ratten körde bilen iväg. Några hundra meter senare stannade Rogers bilen.

— Vi tittade tillbaka och allt vi såg var mörker. Jag kände mig kall och frös. Magen gjorde uppror och synen var suddig — jag kunde knappt se.

De sex männen återvände en stund senare till platsen för kidnappningen. Då var både UFO:n och Travis Walton försvunna.

Polisen satte genast igång omfattande spaningar. Spaningarna pågick ännu den femte dagen efter försvinnandet, då den 22-årige skogsarbetaren, lika mystiskt som han försvann, dök upp igen — blek, chockad, fem kilo lättare och envist upprepande en historia om att han flugit med ett rymdskepp i sällskap med främmande varelser. . .

Bluff?

Vi låter våra läsare själva avgöra. Är Travis Waltons fantastiska historia en illusion, en makalös bluff eller en otrolig sanning? Här är 22-årige Travis Waltons egen berättelse:

— Jag vet att folk kanske inte tror mig. De kommer att tro att jag bara vill göra mig märkvärdig eller är en idiot. Men jag vet själv var jag har varit med om — att jag var inne i det där rymdskeppet och att jag träffade dessa varelser.

— Vi såg alla sju tefatet den kvällen. Och jag visste med en gång vad det var jag såg.

— När min bror Duane var mindre förföljdes han en gång av ett flygande tefat. Efter det lovade vi varandra att inte vara rädda om det hände igen. Så när bilen saktade in sedan vi upptäckt UFO:n kände jag mig inte heller rädd när jag rusade mot farkosten med det mystiska ljuset. Jag ville ju bara ta en närmare titt på den. Några av mina kamrater i bilen ropade åt mig att stanna. Jag kom närmare farkosten och sedan kände jag det som om något slagit till mig.

— Det kändes som om något "elektriskt" träffat käken. Jag föll baklänges och sedan blev allt svart.

— När jag vaknade upp igen slogs jag av panik. Det gjorde också fruktansvärt ont i huvudet och i bröstet. Jag trodde först att jag var på ett sjukhus. Jag låg på ryggen på ett bord. Sedan såg jag tre figurer. Det var hemskt. De var inte mänskliga.

Liknade foster

— Jag blundade och tittade igen. Det var tre varelser. Jag tittade mig omkring. De tre figurerna var. . . underliga.

— De liknade en samling välutvecklade foster. En och en halv meter långa. De hade bruna kläder som satt tätt inpå kroppen. Deras hud var vit — precis som champinjoner — och ansiktsdragen var oklara. De var tysta.

— Ansiktena var strukturlösa och utan färg. Jag kunde se att de saknade hår. Pannorna var välvda och ögonen väldigt stora.

— Jag blev panikslagen. Jag ville ju inte gå in i rymdskeppet — bara tala med dem. Jag hoppade upp och slog samtidigt ner en plastkopp, som ställts på mitt bröst, på golvet.

— Jag såg nu att jag befann mig i ett stort rum. Jag grep en genomskinlig tub som jag försökte slå sönder för att använda som vapen. Men tuben vägrade gå sönder. Jag stod som förstenad. Jag ville attackera dem men de sprang bara iväg.

— Jag var ensam. Jag tittade mig omkring och plötsligt såg jag en man stå bara någon meter ifrån mig. Han hade mänskliga drag och log mot mig genom en hjälm. Han var klädd i en blå, tätt åtsittande, uniform.

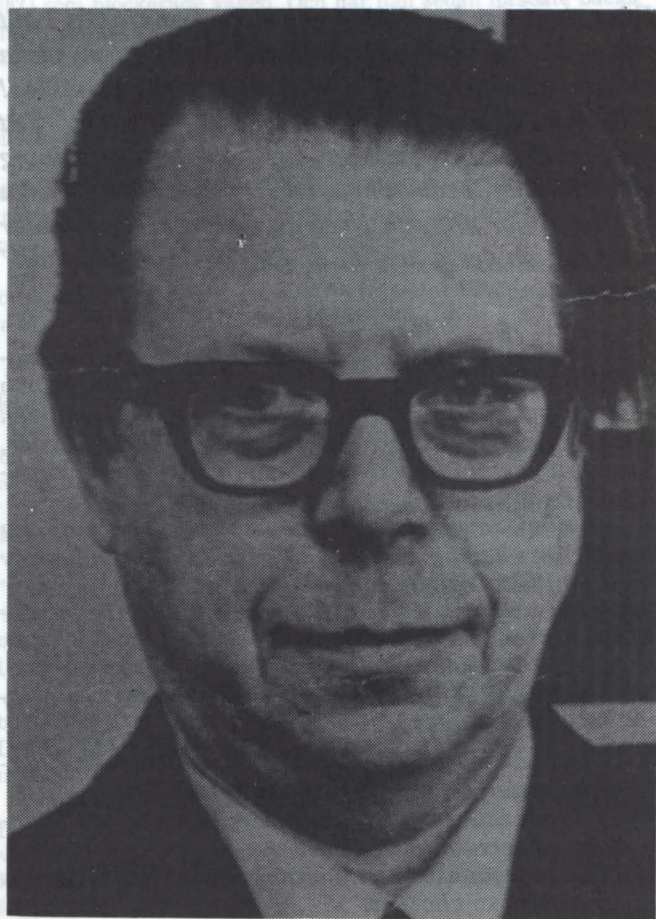
— Han ledde mig genom en korridor in till ett stort ljust rum. I mitten av rummet stod en stol. På ena armstödet fanns en knapp — på det andra en spak. Jag var i ett slags planetarium. Utanför rummet var det mörkt men jag kunde se några figurer.

— Mannen försvann lika plötsligt som han uppenbarat sig. Jag började fingra på stolens knappar. När jag tryckte ner en knapp ändrades en liten skärm som var fäst vid stolen. Linjemönstret ändrades — för mig verkade det helt meningslöst.

Förflyttades

— Jag tryckte ner spaken och plötsligt inträdde en scenförändring utanför rummet. Jag tyckte att jag förflyttades mig.

Tage Eriksson lämnar UFO-debatten

Overingenjör, doktor Tage Eriksson vid Försvarets forskningsanstalt går nu i pension och lämnar den offentliga UFO-debatten. Herr Eriksson har genom åren av många uppfattats som UFO-rörelsens främste motståndare. Han var länge den ende som uttalade sig officiellt i UFO-frågan och hans uppgift var att lugna press och allmänhet.

Det gällde att hålla UFO-debatten på en låg nivå. Att ständigt komma med olika bortförklaringar till de UFO-iakttagelser som kom till pressens och allmänhetens kännedom.

Flera av dessa bortförklaringar har många gånger varit kryssade. Kanske medvetet grovt tillyxnade och grundlösa?

Under år 1975 har dr. Eriksson öppet i massmedia uttalat att han stöder tanken på utomjordiska tekniskt avancerade civilisationer. Även att dessa kan ha någon form av obemannade spaningssatelliter här, som försöker ta reda på vad som händer på vår jord.

Dr. Eriksson har på senare tid stött UFO-Sveriges verksamhet på olika sätt. Våra medarbetare har alltid varit välkomna och har behandlats på bästa sätt vid besök på hans kontor inom FOA. Inofficiellt känner vi dr. Eriksson som en mycket sympatisk människa som även besitter en god portion av äkta och fin humor.

Vi vill med detta tacka dr. Eriksson för de kontakter vi haft och för de, utåt sett, många hårda duster vi utkämpat med varandra i massmedia genom åren. Någon ersättare inom FOA för handläggning av UFO-frågorna har ännu inte utsetts.

— Jag visste att jag var inne i ett rymdskepp men jag ville inte experimentera mer med spaken. Jag var rädd att jag skulle förstöra den.

— Mannen i den blå uniformen kom tillbaka och ledde mig ett 40-tal steg nedför en ramp. Plötsligt befann jag mig i ett solsken. Jag var i ett slags hangar. Jag såg några små "rymdtefat". Sedan såg jag tre andra personer. De hade mänskliga drag. Atminstone såg det så ut. De bar hjälmar och en av dem var en kvinna. Samtliga var klädda i blått.

— Jag var fruktansvärt arg. Jag var någonstans — jag visste inte var och ingen sade ett ord till mig.

— De tre personerna visade mig till ett bord och lade mig bekvämt på det. Jag kämpade inte emot. De satte en mask för ansiktet. Den liknade en vanlig syrgasmask men med en stor svart boll på toppen. Sedan blev allt svart igen.

— När jag vaknade skakade jag i hela kroppen. Jag upptäckte att jag var vid en landsväg. Det var mörkt och jag såg ett "tefat" bara ett par meter från den plats där jag stod. Jag såg ingen — jag började springa och jag sprang ända tills dess jag hittade en telefonkiosk.

Min mor grät

— Jag kände igen platsen — det var ett litet samhälle bara några kilometer från Snowflake. Jag ringde min syster som kom och hämtade mig och vi åkte sedan hem till min mor.

— Jag var hungrig — jag åt allt jag kunde komma över. Min mor grät när hon såg mig.

— Jag berättade hela historien för dem. Min mor och min bror Duane trodde på mig. Men många människor tycks vara alltför rädda för att våga tro att historien kan vara riktig. Jag vet att de säger att jag är rubbad eller att jag fantiserar ihop saker. Men jag vet själv vad jag såg.

— Men jag är nog allra mest arg därför att jag inte kunde prata med de främmande varelserna. Tänk om de ändå hade svarat på alla mina frågor...

Källa: Daily Express 1975-11-15

1976 ÅRS RIKSSTÄMMA

Reservera redan nu lördagen den 20 mars för UFO-Sveriges riksstämma i ÖREBRO. Detaljerat program kommer att sändas ut senare.

UFO:s elektro- magnetiska kraf- ter vållar oro på jorden

Efter tjugo års bevakning av jorden har UFO:s i allt större utsträckning börjat använda sina mystiska elektromagnetiska krafter i attacker mot människor! EM-kraften har förorsakat minnesförluster, gett paralyserande verkningar, radioaktiv bestrålning och tillfällig bedövning. UFOs elektromagnetiska krafter vållar oro och i vetenskapliga kretsar frågar man sig om dessa krafter är ett "världsomfattande" test?

De UFO-observationer, som alltid åtföljs av mekaniska avbrott för bilar och flygplan, kraftavbrott och radiostörningar, har nu tagit en ny vändning, nämligen attacker mot människor, som orsakat minnesförluster, förändringar, radioaktiva sjukdomstillstånd och tillfälliga bedövningar.

I inofficiella vetenskapliga kretsar frågar man sig om UFOs i hemlighet utför ett världsomfattande prov med sina EM-krafter?

Under en kort period 1954 inträffade i Frankrike följande:

- 26 fall där människor paralyserades av UFOs,
- 16 fall där bilarnas och motorcyklarnas motorer stoppades av UFOs,
- 11 fall där bilradioapparater och strålkastare slocknade, sedan UFOs observerats i området,
- 5 fall där intensiv hetta omgav människor som samtidigt observerade UFOs,
- 2 fall där människor som observerade UFOs utsattes för elektriska chocker.
- I många fall magnetiserades vittnenas armbandsklockor och stannade.
- Oräkneliga fall där vittnena berättade att färgen på deras bil ändrats sedan "ett UFO flög över taket på den".

Liknande och ibland ännu mera skrämmande är rapporter om att EM (elektromagnetiska) effekter ökat enormt över hela världen sedan år 1954.

Ändå ignorerade Condon-rapporten dessa direkta bevis för UFOs existens.

Varför?

Kan någon förklara de bevisade EM-effekterna, om de inte har ett samband med UFOs?

**ÖVERSÄTTNING OCH BEARBETNING:
J. O. SUNDBERG**

När nästan 3.000 personer berättar att de sett UFOs på nära håll och tillägger att deras bilar och flygplan stannat och att deras radioapparater tystnat samtidigt som strålkastarna slocknat, och när de vid samma tillfälle känt plötsliga värmevågor, stickningar, muskelförlamning, hört sina hundar yla av skräck, sett sina klockor stanna och sina kompasser snurra runt som om de blivit "tokiga" — då måste något extraordinärt ha varit orsaken.

Detta "något" benämns vagt "elektromagnetiska effekter" inom ufologin, helt enkelt därför att ingen är säker på vad det egentligen är.

Men det finns starka skäl att anta, att UFOs framdrivningskraft utlöser starka, magnetiska krafter som skapar ett elektromagnetiskt fält runt farkosterna, ett fält som kan påverka både människornas maskiner och människan själv.

Det som stöder denna teori om de mystiska EM-effekterna är att de kan tysta radioapparater och strålkastare, alltså apparater som drivs med elektricitet. Och tydligen kan de också tysta bilmotorer eller flygplansmotorer.

När det gäller människor, sägs att nervsystemet fungerar på samma sätt som en elektriskt driven motor, och att människorna därför på samma sätt påverkas av UFOs elektromagnetiska fält och osynliga strålning.

EM-krafterna används avsiktligt av UFOs!

En fråga som genast dyker upp lyder:

Används de elektromagnetiska krafterna **avsiktligt**, eller är de orsakade genom **olyckshändelser**?

Vid första anblicken förefaller de flesta fallen vara orsakade genom olyckshändelser, orsakade av misstag av det EM-fält som omger landade eller lågtflygande UFOs.

Men vid fem fall som inträffade år 1954 i Frankrike, berättade vittnena att de mött små humanoider som riktat "handapparater" mot dem, och som sköt mystiska strålar som paralyserade dem.

Och efter UFO-attacken mot arméförläggningen Itaipu i Brasilien sa den nu avlidne ufologen Dr. Olavo Fontes, att de strålar som där avfyrades kunde ha varit test av UFOs "värmevågs"-vapen.

Vid attacken brändes två vaktposter av en mystisk stråle, och kort därpå försattes förläggningens elektriska system ur funktion.

Om Fontes antagande var riktigt, har då även dessa vapen använts för att stoppa bilar och göra människor hjälplösa?

Det är svårt att säga, men faktum är att EM-effekter observerats i 30 % av alla närobservationer.

Varför har dessa EM-effekter inte observerats i de övriga 70 %, där lågtflygande UFOs inte stoppat bilar de svept över, inte tystat bilradioapparater eller släckt strålkastare eller skadat människor?

Om man antar att alla UFOs drivs av samma elektromagnetiska kraft, ser det ut som om de kan reglera EM-effekterna på vilket sätt de vill.

Och vilka motiv UFO-varelserna än har, visar deras EM-effekter, från varierande mekaniska avbrott till kusliga psykologiska verkningar på människor och djur, att de är mycket effektiva.

Stögsstrok på UFO kommunikations- satelliten för skolundervisning och direkt-TV

Bilar startade själva sedan de stoppats av UFOs!

Den 30 mars 1966 körde Bruce Field längs södra stranden på Long Island i USA när han plötsligt fick se ett torpedformat föremål som kom in från havet på 45 meters höjd.

I nästa ögonblick upphörde allt att fungera på hans Ford Ranchero av 1965 års modell — motorn stannade, radion tystnade och strålkastarna slocknade.

Men när UFOt försvann startade motorn samtidigt som strålkastarna åter lyste upp omgivningarna.

Det var som om händelsen aldrig hade inträffat.

Och likadant har det varit i alla fall där UFOs stoppat bilar. Bilens motor eller elektriska system har aldrig kommit till någon skada.

Men det finns ett kusligt efterspel till sådana "prejningar". I en viss procent av fallen har vittnena gått ed på att deras motor startat av sig själv sedan UFOt försvunnit, precis som om EM-fältet hade "fryst ner" den mitt i dess gång utan att egentligen stanna den.

EM stoppade flygplan

Ännu mera oroande är fallen där flygplansmotorer stannat under flygningen sedan UFOs passerat eller förföljt flygplanet.

Detta hände i augusti 1957 med ett transportflygplan, tillhörande brasilianska flygvapnet, som var på väg till Rio de Janeiro. Andrepiloten, Edgar Onofre Soares, fick plötsligt se en kupolformad skiva som utförde otroliga manövrer runt transportflygplanet.

Detta verifierades av förstepiloten, telegrafisten, och två stewards. Besättningen bleknade av rädsla när UFOts närgångna "sniffningar" stoppade planets motorer till följd att alla ljus började avta samtidigt som radion började spraka och knastra.

Soares berättade, att det verkade som om hela det elektriska systemet höll på att bryta samman.

Alla väntade i det här läget på att transportflygplanet skulle störta och krascha.

Men när UFOt i sista ögonblicket gav upp förföljelsen och försvann, började alla instrument åter fungera normalt, och motorerna återtog sin lugna rytm.

I NICAPs "The UFO-Evidence" hittar man en lista över 125 väldokumenterade fall av EM-effekter, och majoriteten av dem gäller bilar, lastbilar och flygplan.

Egendomligt nog finner man att nästan inga sådana fall inrapporterades före år 1954, precis som om det var det året som ufonauterna beslutat sig för att börja med sitt "test".

Efter 1954 har EM-fallen ökat för varje år som gått.

Och för inte så många år sedan dök något helt nytt upp i samband med EM-effekterna. Det var inte bara bilens motor och strålkastare som upphörde att fungera.

UFOs manövrerade bilar med fjärrkontroll!

Den 31 mars 1966 berättade Jenö Udvardy, som i sin bil var på väg till Vicksburg i Michigan, att han nästan kolliderat med ett

UFO som blockerade vägen. Och när han sedan försökte backa undan, kände han hur något som påminde om en "stark vind" drog hans bil framåt.

Ute var det vindstilla.

Under en våg av UFO-observationer i Chile framträdde en lastbilschaufför och berättade en annan fantastisk historia.

Hans lastbil hade stoppats när ett UFO uppenbarade sig. Och när han klev ur bilen, rörde den sig framåt av sig själv, körde av vägen och stannade i diket — precis som om den manövrerats med fjärrkontroll från UFOt (Saucer Scoop).

Steve Gladfelter, från El Dorado i Kansas, hade en liknande förbluffande upplevelse. Han såg två lysande UFOs på ett fält bara 30 meter från den plats där han befann sig.

Plötsligt förlorade han kontrollen över bilen.

"Jag hade ingen kontroll över bilen", berättade han efter händelsen. "Bilen fortsatte ändå längs vägen".

Den fortsatte ungefär 45 meter längs vägen "innan hjulen föreföll att åter befinna sig på vägbanan", som om den tidigare hade svävat ovanför denna.

I Kansas, nära Hillsboro, körde Mary Beth Neufeld, tillsammans med sina vänner mot ett mystiskt "ljus". Plötsligt kom "ljuset" rakt emot dem, och svävade över bilen som började "skaka våldsamt" strax efter det att motorn stannat.

Ett annat fall inträffade i december 1965, nära Herman i Minnesota. Plötsligt flög ett UFO över Edward Burns lastbil, och när UFOt började höja sig rakt upp följde lastbilen med!

Sedan svartnade allt för Burns. När han vaknade till sans stod bilen vänd åt det andra hållet, mot norr istället för mot väster. Den hade tydligen vänts av någon osynlig kraft som UFOt riktat mot den.

Den 24 september 1966 färdades Leon P Gaines från Peoria i Illinois, tillsammans med fröken Geneva Robinson längs motorvägen när ett UFO plötsligt svepte ner mot dem och stannade i luften bara några meter ifrån bilen. Och i nästa ögonblick hände fantastiska saker.

"Det verkade som om UFOt tog kontroll över bilen", berättade Gaines efteråt. "Bilen ökade farten, bromsarna tog inte, och dörarna gick inte att öppna".

Den mardrömslika färden fortsatte flera kilometer, och det verkade hela tiden som om UFOt manövrerade bilen, medan personerna i den satt hjälplösa och skräckslagna, ur stånd att göra något.

Den 13 oktober 1967 fick en affärsman i Australien vara med om en härresande färd sedan ett UFO plötsligt dykt upp nära hans bil och stoppat motorn.

"Det var fantastiskt", berättade han, "jag kände ingenting alls. Bilen bara stannade tvärt. Och när UFOt åter försvann, gjorde bilen samma fart som innan den stoppats". (Australian Flying Saucer Review).

I januari 1960 fick en man som körde en jeep på en motorväg i Venezuela se något han aldrig kommer att glömma.

Framför sig såg han en stor Fiat lastbil över vilken ett UFO kretsade. När UFOt plötsligt lyfte rakt upp, följde lastbilen med flera meter, innan den åter slog ner i vägbanan och rullade runt. Den chockade jeepföraren fann senare lastbilschauffören blåslegen och medvetlös.

Dessa rapporter visar ett nytt och farligt utslag av EM-effekten. Men något annat har också kommit in i bilden — en kraft, kapabel att lyfta och kontrollera flera ton metall, som i fallet med lastbilen, som styrdes och kastades dit UFOt valde att kasta den.

Och om ufonauterna inte hade stoppat och lyft bilar av misstag, tyder allt på att de testat ett av sina nya "vapen".

UFO:s elektro- magnetiska kraf- ter vållar oro på jorden

9/11 1965: hela östra USA mörklades

En viktig fråga dyker upp:

— Kan UFOs orsaka strömbrott?

Den 9 november 1965 mörklades hela den nordvästra delen av USA och delar av Kanada. Totalt berördes 120 000 kvadratkilometer där 36 miljoner människor blev helt strömlösa.

Städernas belysning, hissar och tunnelbanor — hela det elektriska systemet — upphörde att fungera under flera långa nervpressande timmar.

Kraftbolagen hade efteråt sysselsättning för flera månader framåt med att reparera skadorna och försöka lämna en förklaring till hur en så stor del av USA kunnat mörkläggas så hastigt.

Ingen av deras förklaringar kunde accepteras, eftersom alla experter hade olika — och omöjliga — teorier. Till sist tvingades experterna medge att de inte visste vad som orsakat den största mörkläggningen i historien i fredstid. Av alla förklaringar som lades fram undveks den som antydde att det kunde ha varit UFOs.

Finns det några bevis för att det kunde ha varit UFOs?

JA! Begrunda följande:

Inte mindre än 27 UFOs observerades strax innan den stora mörkläggningen, från Kanada till New York. Och tidningen TIME novembernummer visade ett foto av ett UFO som fotograferats från TIME-LIFE-byggnaden på Manhattan omkring 20 minuter innan mörkläggningen var ett faktum.

Från ett hotell på Manhattan rapporterade skådespelaren Stuart Whitman (till polisen) att han strax före mörkläggningen tittat ut genom fönstret på tolfte våningen där han befann sig, och då sett två små UFOs med varelser i deras upplysta "fönster".

Det fanns andra vittnen också, strax innan New York lades i mörker.

En av dem var flyginstruktören Weldon Ross, som kom in för landning på Syracuse-flygfältet klockan 17.15, exakt den tidpunkt då strömbrottet lamslog världsstaden.

Ross berättade han sett ett stort lysande UFO kretsa över kraftstationen Clay, som hade transformatorer på 345 000 volt.

"UFOt föreföll att 'suga' ur kraftstationen den elektriska kraften", berättade Ross, "det var säkert 50 meter i diameter och märkliga 'silvertrådar' hängde ner från det och över kraftanläggningen".

Vid samma tidpunkt observerade vicesheriffen Robert Walsh, som befann sig nära Hancock-flygfältet, också hur en stor "eldboll" flög över staden med hög fart.

Clay-anläggningen utgör en länk i den jättelika Niagara-installationen, som svarar för en stor del av kraftförsörjningen. Och när denna anläggning upphörde att fungera klockan 17.15 den 9 november 1965 var den största mörkläggningen i USA under fredstid, ett faktum.

Ytterligare UFO-rapporter strömmade in från Holliston, Holyoke och Amherst i Massachusetts, och från Woonsocket på Rhode Island, från Newark i New Jersey, och till och med från Philadelphia, som dock inte berördes av mörkläggningen.

Ur SAGA's UFO Speical 1971
Av Otto O Binder och Joan Whritenour

Forts. i UI nr 2

UFO på kortvåg

Intresserade, som har tillgång till trafikmottagare, kan lyssna med på en "ufo-ring" som går varje söndag med start vid tiotiden på förmiddagen och på frekvensen 3775 kHz. Kanske har övriga någon radioamatör eller kortvågsslyssnare i bekantskapskretsen som kan bistå någon gång?

Med detta menas att de av våra medlemmar och intresserade som är licensierade radioamatörer, träffas på 80-metersbandet och ventilerar UFO-frågan, utbyter nyheter och diskuterar. Denna form av UFO-prat har under lång tid förekommit i USA, men är ännu så länge en ganska ny företeelse här. Även stationer i Norge, Danmark och Finland är nu med i ringen.

Vidare är man i gång på samma frekvens lördagskvällar till gryningen frampå söndagsmorgonen, varje jämn veckohelg. Tex vecka 8, 10, 12 etc under hela året. Det är de sk bevakningsnätterna som då genomförs (se artikel i UFO-Information nr 3/1975). Många grupper ligger då ute med portabla amatörradio-stationer. Verksamheten är en form av utflykter i trevlig och kamratlig samvaro, där man tränar deltagarna i avancerad luftbevakning, astronomiska studier och radiosamband. Frampå våren beräknas vi även vara igång på 2-metersbandet.

Den interna sambandsstrafiken går på 27,235 MHz, men här täcker man av naturliga skäl endast mälardalsregionen. Detta tillstånd omfattar för närvarande en basradiostation och 26 rörliga sändare.

Nya grupper som önskar ansluta sig till bevakningsnätterna kan brevledes ta kontakt med Köpings UFO-förening, Box 151, 731 01 KÖPING, men bifoga gärna svarsporto.

Svarta hål kanske blir nya galaxer

Vi återgår till neutronstjärnan, som efter explosion börjar dra sig samman mer och mer. Nu händer något intressant — gravitationen ökar i takt med förtätningen. Enligt matematiska beräkningar gjorda med datamaskiner tycks det inte finnas någon gräns på sammandragningen och då inte heller på gravitationens ökning. Stjärnans gravitation blir en dag så stark att dess eget ljus och annan strålning inte förmår lämna omgivningen utan faller tillbaka ner på ytan. Då ser vi den inte mer. Vi betecknar den som ett "svart hål". Den gör sig påmind genom den oerhörda gravitationskraft, som påverkar andra synliga stjärnors banor i den omgivande rymden.

De svarta hålen med sin oerhörda gravitation kan vara början till nya galaxer!

De svarta hålens oerhörda gravitation drar åt sig vätsgas och annan materia från den omgivande rymden. Genom den universiella virvelrörelsens inverkan har en gasskiva tagit form som förtätas allt mer och galaxen växer fram. Kanske vår egen vintergatans centrum utgörs av en energiform som en gång varit ett svart hål. Ingen känner ju till särskilt mycket om vintergatans centumbildning. Minst ett energiomvandlingsskede bör ha inträffat i centrum.

Största kommunikations-satelliten för skolundervisning och direkt-TV

I rymden högt över Indiska oceanen svävar sedan mer än ett år världens kraftigaste kommunikationssatellit, amerikanska rymdflugstyrelsens ATS-6. (ATS betyder Application Technology Satellite) Den är främst avsedd att sända TV-program från sändarstationer till avlägsna byar och samhällen, där det tidigare inte har funnits TV-kommunikation och vilka inte förfogar över dyrbar och modern mottagarapparat. ATS-6 har så stor kapacitet att mottagningsstationerna kan hållas mycket enkla och inte behöver fler enheter än en ca tre meter stor parabolantenn av plast och hönsnät, en konverter och en TV-apparat. ATS-6 uppsändes i en 35 800 m hög synkronbana runt jorden — omloppstid 24 timmar — i slutet av maj 1974 och tjänstgjorde först som TV-länkstation mellan olika sändarstationer i USA och avlägsna samhällen i Klippiga Bergen och Alaska. Den flyttades 1975 till ett område över Indiska oceanen varifrån den tjänstgör som länkstation mellan en indisk sändarstation i Ahmedabad och 5 000 indiska byar vilka hittills har varit utan TV.

Största antennen i rymden...

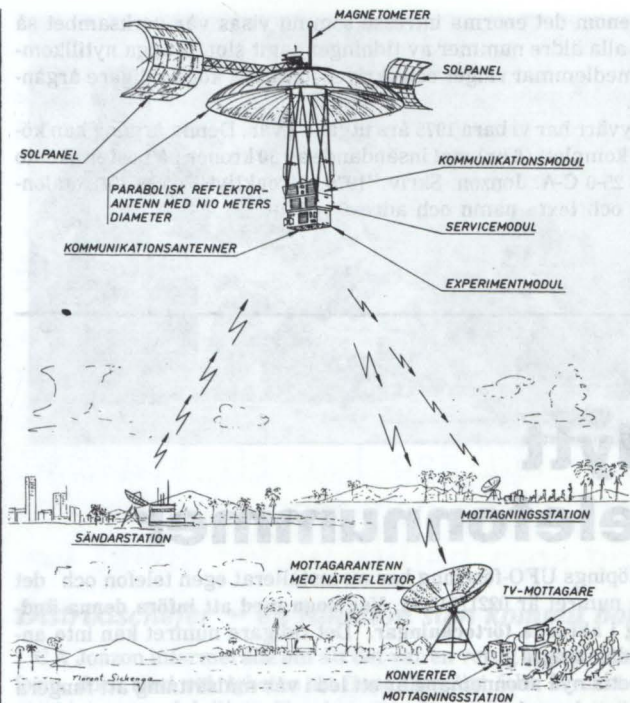
ATS-6 tillverkades vid den amerikanska flyg- och rymdindustrins Fairchild och tillhör knappast de billigaste rymdprojekten. Programmet har kostat de amerikanska skattebetalarna 400 mkr. Satellitens sändar/mottagarapparat samt övrig experimentutrustning är placerade i olika lådformiga instrumentenheter, s k moduler. Så finns en kommunikationsmodul, en servicemodul, och en avdelning uppdelad i en mot jorden ständigt riktad enhet (Earth Viewing Module EVM) samt en experimentmodul. Ovanför dessa enheter finns en parabolisk reflektorantenn, nio meter i diameter, största antennen hittills i rymden. Den stora parabolantennen är riktad på sådant sätt att dess fokuspunkt sammanfaller med ett antensystem som finns placerat i den 900 kg tunga EVM-enheten.

Antenninställning för en sådan satellit kräver stor noggrannhet. För förbindningen mellan antenn och instrumentenheter har man därför utvecklat en speciell grafiklegering med mycket liten utvidgningskoefficient. Ovanför parabolantennen, fastmonterade på två åtta meter långa armar, finns två solpaneler, som förser instrumentenheterna med elström. Panelerna är täckta med totalt 21 600 solceller. Allra högst upp på satelliten finns instrument placerade för mätning av rymdpartiklar etc.

Tre datorer stabiliserar ATS-6

Från sin höga utkikspost kan ATS-6 följa andra satelliter, som kretsar runt jorden i en lägre bana. Sålunda kan den bevakat vädersatelliter eller som den gjorde i somras, deltog i den gemensamma rymdflugningen mellan de bemannade amerikanska och ryska Apollo- och Sojuzkapslarna. ATS-6 roterar inte kring någon axel, utan är stabiliserad i olika lägen och styrs av gyrohjul. Satellitens lägesbestämning görs med hjälp av sensorer, som riktar sig efter solen, jorden och polstjärnan. Riktimpulserna från sensorerna förmedlas till satellitens styrmekanism (gyrohjulen samt i vissa fall små styrraketer) via två datorer, som dessutom backas upp av en tredje i nödfall. Naturligtvis kan ATS-6 också styras från jorden med impulser, som riktar hela satelliten och därmed den stora antennen exakt mot markstationen.

Så här fungerar världens kraftigaste kommunikationssatellit — ATS-6. Satelliten är främst avsedd för att sända TV-program från sändarstationer till avlägsna byar och samhällen som tidigare inte funnits TV-kommunikation.

Kommunikationssystemet ombord på ATS-6 är det för en rymdfarkost mest invecklade hittills. Det är placerat i en av tre lådformiga behållare, som finns under den stora parabolantennen, och utgörs bl a av en sändar/mottagarenhet bestående av sex mottagare och nio sändare, vilka kan operera på 17 frekvenser. Satelliten har utöver denna, extra utrustning, två S-band-sändare, som sänder information till jorden på frekvenserna 2 566,7 resp 2 667,5 MHz. Sändarnas uteffekt är endast 22 watt men tack vare den stora niometers parabolantennen som ger en lobvinkel av 2,7 grader blir den effektiva utstrålade signaleffekten hela 200 kW. Signalerna kan därför uppfångas av relativt enkla utrustningar inom ett 1600x500 km stort område på jorden. Sådana mottagaranläggningar kan i enklaste fall bestå av en tre meters parabolantenn tillverkad av hönsnät, en konverter och en TV-mottagare och är avsedda att placeras ut i 5 000 indiska byar. Kostnaderna beräknas hålla sig kring ca 3 000 kr per anläggning.

Barnbegränsning via TV...

Jordbruks- och andra upplysningsprogram skall sändas till de indiska byarna från sändarstationen i Ahmedabad. Men satelliten kan samtidigt användas för andra experiment. Den kan också fungera som radiolänkstation mellan flygplan och avlägsna flygplatser. Idag är exempelvis luftkorridoren över Atlanten en 200 km bred zon, där flygplan finns på 15 minuters flygavstånd från varandra. Med hjälp av ATS-6 hoppas man kunna minska korridoren till en 50 km bred zon, där avståndet mellan flygplanen inte behöver vara större än 5 minuter. Ett annat experiment man ämnar genomföra är sändningar på millimetervåglängder, vilka

Tyvärr har vi bara 1975 års utgåva kvar. Denna årgång kan köpas komplett (6 nr) mot insändande av 30 kronor på postgirokonto 8 43 25-0 C-A. Jonzon. Skriv "1975 retroaktivt" på postgirotalongen och texta namn och adress tydligt.

Köpings UFO-förening har nu installerat egen telefon och det nya numret är 0221/310 25. Var noga med att införa denna ändring i aktuella förteckningar. Det tidigare numret kan inte användas längre.

Detta nya abonnemang är ett led i vår målsättning att fungera som ett kontaktorgan för allmänheten i UFO-frågor.

skall ge information om de frekvenser som är mest användbara i framtida kommunikationssatelliter. Man vill nämligen undersöka utbredningsegenskaperna nära jorden i olika frekvensområden. Alla experiment till trots är naturligtvis sändningarna av TV-program till områden där det tidigare inte har funnits någon TV-förbindelse, det viktigaste. Särskilt när det gäller upplysningsverksamheten i Indien. De indiska myndigheterna vill försöka hejda befolkningsexplosionen genom upplysning via TV. Befolkningstillväxten i Indien är redan uppe i 13 miljoner fler invånare för varje år som går.

ATS-6 satelliten innebär även att en ny epok gör sitt inträde för den industrialiserade världen. Vi har hittills haft tillgång till tämligen begränsade möjligheter att se andra TV-sändningar än dem som sänds inom det egna landet. Endast länderna på kontinenten har det bättre ställt: i Holland kan man exempelvis utöver de egna sändningarna se belgiska, tyska och ibland engelska TV-sändningar.

Annu kan vi inte ta in TV-sändningar från andra länder eller kontinenter lika enkelt som radioprogram, men den tiden tycks nu inte längre vara så avlägsen som förut. När så kraftiga kommunikationssatelliter som ATS-6 placeras runt världen i 24-timmars banor skapas möjlighet att via en egen antenn på hustaket eller på vinden och en liten konverter bakom TV-mottagaren få in nästan vilket TV-program som helst. Förutsättningen är givetvis att ett världsomspännande telesatellitnät upprättas och att de politiska motsättningarna mellan länder med olika samhällssystem, uppfattning och kultur kan lösas. En uppgift som ter sig betydligt svårare än de tekniska problemen!

Florent Sickenga

Efter att i första kapitlet ha behandlat det jämtländska storsjöödjuret hoppar han raskt över till ämnet "Förntida elektricitet" och det populära ämnet — "Jesus tolkad som astronaut". Falk redovisar här i stort sett vad andra författare har att säga i dessa kontroversiella frågor. Vidare följer kopplingen "Fornnordiska gudar som astronauter" med en del intressant material.

Först i femte kapitlet börjar det lossna. Det är det omdiskuterade Philadelphiaexperimentet som behandlas ingående på 34 sidor. Här har Falk verkligen bemödat sig om att snoka fram intressant källmaterial. Fallet gäller förflyttningen av en amerikansk jagare genom manipulerandet av "okända" krafter. Fartyget förflyttades 32 mil på nolltid, utan hänsyn till tid och rum och skildringen rymmer en del skrämmande bieffekter. Det hela utmynnar i att konkreta bevis för det inträffade fortfarande saknas.

Till sist tas UFO-frågan upp. Här redogörs för Marjorie E Fish's modell av den stjärnkarta som Betty Hill ritade under hypnos efter sitt besök ombord i ett UFO. Modellen består av 256 kulor upphängda i trådar. Kapitlet rymmer även några sidor om de radiosignaler från jordiska radiosändare, som har en benägenhet att på mystiskt sätt åter dyka upp igen lång tid efter det att de en gång sänts.

En omfattande sakregister och en litteraturförteckning förhöjer värdet. Tänk om alla författare i denna genre kunde bemöda sig om detta! Boken är lättläst och ämnet populärt, vilket bör sporra Bertil Falk att fortsätta bokförfattandet och kanske komma med flera svenska fall. Författaren har ju den fördelen att genom sitt yrke, d v s på betald arbetstid, kunna verka som en sann **fortean**. (Se anm nedan).

Bertil Falk: BORTOM VAR VERKLIGHET — Från Storsjödjuret till flygande tefat, Lindqvist Förlag, 179 sid, ca-pris 36 kr.

Thorvald Berthelsen

1972-1973

FORTEAN — Person vilken har ett äkta och ärligt intresse av

att samla och undersöka egendomliga fenomen. Detta för att se-

dan offentliggöra alla de besvärande och oförklarade fakta, som

inte tycks passa in i de teorier vetenskapen accepterat. Charles

Fort (1874—1932) utgav fyra böcker i detta ämne.

Probleminventering i Jönköping

AV JAAN NOOR

Alla som jobbar eller vill jobba aktivt är resurser genom kunskaper, intressen, vilja och engagemang. Hur skall detta på bästa sätt samordnas mot ett och samma mål? Hur skall de outnyttjade resurserna väckas till liv? Vad är bra, vad är dåligt, vad kan bli bättre? En diskussion med utgångspunkt i dessa frågeställningar måste hållas ständigt aktuell och är en garanti för utveckling.

Riksstämman 1975 uttalade sig för ett program med syfte att göra en rejäl genomgång av UFO-SV:s nuvarande verksamhet, finna uppslag till förbättringar och genomföra dem. En viktig bakgrund till detta var en önskan om spridning av speciella arbetsuppgifter och en allmän vitalisering av verksamheten, särskilt ute bland medlemsgrupperna.

I Jönköping samlades förra året ett trettiotal personer till en första träff. Mötet blev till en allmän kartläggning och diskussionen kom att beröra ett mycket vidsträckt fält. Några konkreta lösningar kom man inte fram till och det var väl inte heller det direkta syftet. Ändå övertygades man om att det bland många medlemmar finns både intresse och förmåga att gripa tag i problemerna och försöka göra något för att lösa dem. Det är inte möjligt att på ett så begränsat utrymme som här erbjuds göra något rättvist referat av en drygt fyra timmar lång överläggning. Några kortfattade minnesanteckningar ger kanske den bästa sammanfattningen. Det är viktigt att göra planeringsträffarna till nyttiga inslag för att föra vårt arbete framåt. Därför har jag också sett det som väsentligt att förmedla något av innehållet i den träff som hållits. Med detta vill jag också säga att det finns mängder av frågor att diskutera. Redan nu diskuteras det en hel del. Bli delaktig!

Frågeställningarna här nedan är konstruerade för att ge struktur åt de problemområden som berördes. Jag har försökt plocka fram kärnan i det som jag fann väsentligt under varje punkt.

Hur skall ekonomin förbättras?

På stödfonden finns ca 3 000 kr inestående och redan in-tecknat för höstens informationskampanj. Denna bör dock samtidigt leda till att höja medlemsunderlaget. Berördes också tackbrev till enskilda bidragsgivare samt lösnummerförsäljning av UFO-Information upp till tillåten andel av utgivningen, det sista med tanke på moms-regler. Ev kan man också tänka sig att införa betalda annonser i tidningen.

Vad händer i grupperna?

En mängd detaljproblem berördes, bl a lokalfrågans betydelse. En stor del av tiden upptogs också av problemet att finna en lämplig balans mellan den teknologiska sidan och den metafysiska och filosofiska inriktningen bland medlemmarna. En jämkning sågs ofta som nödvändig för att möjliggöra praktisk verksamhet och för att inte skrämja bort ev nya medlemmar. Ledningen för gruppen tillsattes avgörande betydelse varvid även betonades det viktiga i att en grupp inte primärt startade och efterhand dog ut som en diskussionsklubb. Olika aktiviteter fordras för att hålla liv i intresset och skapa förutsättningar att fånga upp nya medlemmar.

Det diskuterades livligt i Jönköping. Här några av mötets deltagare, fr.v. Carl-Axel Jonzon, Rolf och Heinz Fritsche samt Carl Mattsson.

Distriktschefer – en funktion som kommit bort?

C A Jonzon informerade om att det var en vettig organisationsform, dock med svårigheten att finna lämpligt folk. Mycket tid, stort intresse och initiativförmåga var några faktorer som nämndes. Det antogs att lämpliga kandidater skulle komma att ge sig till kända i det praktiska arbetet där ytterligare en väsentlig egenskap sattes på prov, grundmurad stabilitet och solidaritet som UFO-SV-medlem.

Hur skall nybörjare bäst introduceras?

Visshet nås bäst genom närhet till problemet. Man går ut på fältet och var med i undersökningar av UFO-fall. För att genomföra detta bör fältforskarna ha bra kontakt med grupperna för att kunna ta med nya intresserade. Studiecirklar är bra både för nya medlemmar och för att ge allmänheten grundligare information.

Hur fungerar fältforskarna?

Dessa bör fungera mera självständigt, inte förvänta sig direktiv från centralgruppen. De bör bevaka lokalpressen noggrant och sätta i gång undersökningar genast så snart ett nytt fall blivit känt.

Andra frågor som togs upp var:

Behöver vi mer fältforskarutbildning/handledning? Icke-empiriska metoder vid undersökningarna — möjlighet att använda mediala personer, ev hypnos av vittnen? Föredragsteknik — behov av utbildning? Verksamhetshandledning för nya UFO-grupper. Kommunikationsproblem inom organisationen.

Inför nästa planeringskonferens kommer en eller ett par problemområden att väljas ut för en mera ingående bearbetning. Resultatet bestäms ytterst av den medverkan som kommer direkt från medlemmarna och som förs fram genom ombuden för grupperna.

Främmande luftfarkost störtade 12 döda ufonauter påträffades!

ÖVERSÄTTNING OCH BEARBETNING:
J O SUNDBERG

The National Tattler återger en fantastisk historia som bygger på en UFO-krasch 1948. Vittnen svär på att vad de säger är sant — men U S Air Force bestrider — och förlöjligar ...

"I mer än 25 år har amerikanska flygvapnet hemlighållit att det i sin ägo har ett kraschat rymdskepp och dess döda besättning som hållits under strikt bevakning av säkerhetsmän, och under tiden har det förlöjligat och trakasserat vittnen, som försökt avslöja sanningen". Denna häpnadsväckande anklagelse mot det amerikanska flygvapnet har gjorts av två ledande ufologer, och Tattlers egen undersökning har visat att deras påståenden är sanna! Deltagarna i ett rymdseminarium i Tampa, Florida, blev nyligen ordentligt omtumlade, när en rymdexpert påstod att ett främmande rymdskepp i februari 1948 kraschade i New Mexico, och att dess besättning på tolv man omhändertogs av flygvapnet. Rymdexperten, Robert Carr, ordförande i NICAP, påstår att rymdmännens kroppar fortfarande finns på Wright-Patterson-flygbasen i Ohio.

Denna artikel om fallet med det kraschade rymdskeppet i New Mexico och dess tolvmannabesättning är den vederhäftigaste som någonsin publicerats i den amerikanska tidningen The National Tattler. Tattlers redaktör för "specialreportage", John Moulder, andreredaktören Bill Sloan och korrespondenten Taris Savell arbetade flera veckor på att utforma den på ett korrekt och vederhäftigt sätt. De ufologer som bidragit till att den kommit till stånd, har gett det mesta av sin tid för att samla in bevisen, som ligger till grund för materialet och som nu för första gången kan publiceras för allmänheten.

Amerikanska flygvapnet har i ett uttalande tillbakavisat påståendena i artikeln, och avfärdar dem som "rent nonsens".

Fem år efter händelsen i New Mexico, blev en affärsman från Montana vittne till hur ett UFO kraschade i ett eldhav. Ryktet om hans observation spred sig, och han fick order att infinna sig på den flygbas som handlade ärendet. Där förhördes han under uppseendeväckande former och såg kistor innehållande kroppar av den besättning som tydligen avlidit vid UFO-kraschen.

Affärsmannen, C.M. Tenney, nu pensionerad och bosatt i Delta, Colorado, har berättat händelsen i en exklusiv intervju med Tattlers reporter och Robert D. Barry, ordförande för 20th Century UFO Bureau i Collingswood, New Jersey.

Den behandling Tenney fick av höga flygvapenofficerare är typisk i UFO-sammanhang, där myndigheterna alltid gör sitt yttersta för att förlöjliga och trakassera civilpersoner som haft märkliga upplevelser av UFO-karaktär.

Amerikanska flygvapnets officiella UFO-undersökningar avslutades 1968 sedan den nu bortgångne professorn Edward U. Condon i en undersökning kommit fram till slutsatsen, att UFO inte är av utomjordiskt ursprung. Många vetenskapsmän har kallat den berömda Condonrapporten för "Flygvapnets vitbok".

— Jag är övertygad om att flygvapnet vet mer om UFO än det vill säga till allmänheten, säger Tenney till Tattler.

Bilar träffades av eldklot

Han skrev till professor Condon och berättade vad han sett, men Condon besvarade inte ens hans brev, än mindre gjorde Condonkommissionen någon undersökning av Tenneys påstående.

Då händelsen inträffade, drev Tenney en blomsteraffär i Conrad, Montana. Han gjorde flera resor till Great Falls, 8 mil därifrån, för att hämta drivhusförråd. Under en resa såg han en dag rök stiga upp från ett närbeläget berg. Han avfärdade saken med att det rörde sig om en skogsbrand, men nästa dag då han återvände till Conrad från Great Falls, inträffade den skrämmande och otroliga händelsen.

I den ljusa, soliga aftonen passerade plötsligt en stor skugga över hans bil. Han tittade upp och fick syn på ett manövrerande "rymdskepp" som var "helt täckt med gas eller rök som såg ut att pulsera". UFOt förföljde Tenneys bil. Han blev rädd och ökade genast farten, "men det hängde med vid sidan av min bil".

När han närmade sig en vägförskning kände han "ett luftdrag" som då en stor lastbil passerar... sedan regnade eld över vägen, ett närbeläget fält och min bil". Två mötande bilar träffades av kringflygande "eldklot" men fortsatte utan att stanna.

— Då jag tittade i backspegeln fick jag nästan en chock. De passerande bilarnas avgasrör sprutade eld och gnistor och mitt eget brann också friskt, säger Tenney.

När Tenney anlände till staden Brady, berättade han vad han upplevt för en nära vän, som sade att Tenney var "vit som ett lakan i ansiktet och han skakade i hela kroppen". När han senare samma dag kom till sin blomsteraffär ringde telefonen. Det var en överste på Malmström-flygbasen i Great Falls.

Översten beordrade Tenney att återvända till flygbasen i Great Falls "för att avlägga en sanningsenlig rapport om den händelse han bevittnat". Flygbasmyndigheterna hade av en nationalgardist från Montana fått höra talas om Tenneys observation. Översten tillade, att om Tenney inte infann sig på flygbasen klockan 10.00 dagen därpå, skulle polisen skickas att hämta honom!

Såg kroppen av död ufonaut?

När den uppskakade Tenney anlände till Malmström-flygbasen, eskorterades han till en stor byggnad som "liknade ett fängelse". Tvåvåningsbyggnaden, som var omgiven av ett ståltrådsstängsel, saknade fönster.

Tenney möttes av tre män, av vilka en var en flygvapenofficer, som ledde honom till överstens kontor och instruerade honom att hålla "ögonen rakt fram utan att titta sig omkring". Tenney såg nu baspersonal som bar omkring kistor märkta topphemligt.

På överstens kontor utsattes Tenney för ett långt och pressande förhör om vad han sett. Förhöret protokollfördes och han tvingades underteckna det innan han fick lämna basen.

Fyra säkerhetsmän ledde sedan Tenney nedför trapporna och fram mot utgången till den fängelseliknande byggnaden. Två män tillhöriga baspersonalen kom i samma ögonblick gående från en sidokorridor. De bar kistor som verkade oerhört tunga och "som fick dem att knäa av bördan". En av männen tappade sin kista rakt framför Tenney.

— Jag tog tillfället i akt och tittade ner på den, och chockades av vad jag såg.... formen av en kropp. Den föreföll att vara uppsvullen, säger Tenney. Han kunde se kroppens huvud, knän och fötter.

Sedan högg två officerare tag i mig och jag formligen kastades ut ur byggnaden. Han tillägger att den ena officeren skrek åt ho-

nom, att han omedelbart skulle försvinna ut ur byggnaden.

Tenney trodde nu, att upplevelsen var över för hans del. Men dagen därpå hade han en ny skrämmande upplevelse mellan Great Falls och Conrad. Han såg "en eldboll och ett rökmoln" komma rätt mot sig från stor höjd. Samtidigt hördes ett ljud "som av flera lokomotiv". Detta hände nära den plats där den tidigare händelsen utspelat sig.

— När UFOt passerade mig, upphörde elden, röken och ljudet och jag fick syn på ett lysande föremål, berättar Tenney. Det färdades med fruktansvärd hastighet och såg hela tiden ut att stiga upp från jorden.

Han rapporterade inte denna händelse till Malmströmflygbasen.

Oförklarliga ekon på radar

— Ett besök på flygbasen i Great Falls var alldeles tillräckligt, säger Tenney.

Tenney är övertygad om att den rök han såg från berget — som han trodde härrörde från en skogsbrand — i själva verket kom från ett kraschat rymdskepp och att kroppen i kistan kom från denna farkost.

— Varför kastades jag annars ut så snabbt från flygbasen? frågar han sig. Han tror vidare att det UFO han såg dagen därpå var ett rymdskepp, som letade efter det som störtade.

— Jag är 74 år gammal, sade Tenney när han berättade sin fantastiska historia för Tattler. Jag var 53 år när jag såg UFOt. Jag varken röker eller dricker, och jag har god syn.

Det var samma år som sergeant William B. Kelly, Montana, en radarspecialist vid flygvapnet, såg sex oförklarliga "ekon" på sin radarskärm, som svepte himlen nära gränsen till Kanada.

— Föremålen såg ut att komma rakt mot radarstationen, avslöjar Kelly för en reporter från Tattler. När formationen befann sig 5 kilometer från radarbasen, gjorde farkosterna en ovanlig manöver — de ändrade inbördes läge fem gånger på en minut! Föremålen klockades till en fart av mellan 2.800 och 3.600 km i timmen.

— UFOs, förklarar sergeant Kelly, ger bättre eko än vanliga flygplan.

NICAP-ordföranden Carr, som drog sig tillbaka i juni 1974 efter att ha arbetat som lärare i kommunikationsteknik i nio år vid universitetet i Florida, påstår att säkerhetstjänsten vid Wright-Patterson-flygbasen i Ohio i sin ägo har ett UFO med 9 m diameter. Det uppges ha kraschat 1948 tre kilometer väster om Aztec, nära Colorados statsgräns.

— Vid den tiden ägde och drev jag en ranch i bergen, och händelsen utspelade sig strax intill där jag bodde, hävdar Carr.

— Allt polisbefäl i New Mexico kallades till platsen, och flygplan från Edwardsflygbasen anlände med officerare och säkerhetspersonal. När planen från Edwards landade var det första personalen såg ett silverskimrande diskusformat föremål, som stod på marken på tre landningsben.

— Tydligt hade farkosten landat automatiskt sedan besättningen avlidit. Carr påstår, att farkosten var oskadad, förutom ett litet hål i den genomskinliga plastliknande kupolen, som på översidan täckte en instrumentfylld kabin.

Efter en olycka i rymden, tillade Carr, avled tolv små humanoidliknande varelser i farkosten.

— Farkosten sköts inte ner av våra jaktplan, säger Carr. Radarkedjor i de västra staterna fick in den på sina skärmar. Tre radarstationer följde den, när den miste kontrollen och svajande i cirklar föll mot jorden.

Främmande luftfarkost störtade 12 döda ufonauter påträffades!

ÖVERSÄTTNING OCH BEARBETNING:
J. O. SUNDBERG

Rymdmän med oerhört utvecklad hjärna

Säkerhetsmän och flygvapenofficerare omringade farkosten, och när specialutbildad personal lyckades få upp dörrarna till den fann de "tolv omkullkastade och livlösa varelser". Läkare som undersökte kropparna fann att de fortfarande var varma. Kropparna flögs till Edwardsbasen, som har en kylanläggning för avlidna personer.

— Presidenten underrättades men kom inte, säger Carr. Ingen på Edwards visste riktigt, hur man skulle förfara med fyndet. Kropparna konserverades emellertid omsorgsfullt. De var inte gröna... utan ljusa i skinnet som människor. Alla var män. De var mellan 9 dm och 1.2 meter höga. Alla hade blont hår, blå ögon och perfekta tänder. De hade en otroligt välbyggd kropp rent fysiskt.

Carr säger att en kropp valdes ut för obduktion, som utfördes av ett läkarlag i statlig tjänst.

— Sex läkare utförde obduktionen, och den filmades för biografbruk. Man fann, att varelsen hade samma organ som en mänsklig varelse. Blodet var av människotyp. Gener och kromosomer stämde med dem på en jordisk kvinna. Samtliga varelser föreföll att vara i åldern 30 år, men deras hjärna visade — när skallen öppnades — att kroppen måste vara flera hundra år gammal!

— Hjärnspecialister sade att de aldrig sett en hjärna med så invecklad hjärnbark tidigare, säger Carr.

— Hjärnan kunde ha tillhört en man som var flera hundra år gammal men som inte märkts av ålder... en man som aldrig hört talas om senilitet. Vilken gåva skulle det inte vara för oss jordmänniskor, om de kunde berätta hur de kan bibehålla sig på detta sätt!

Carr säger att myndigheterna hemligstämplat "den viktigaste upptäckten i mänsklighetens historia". Mörkläggningen av UFOs, säger han, har pågått sedan den 24 juni 1947, när Kenneth Arnold observerade en formation av diskusformade föremål som med otrolig fart flög över bergskedjan Mount Rainer i nordvästra USA. Det var Arnold som senare myntade uttrycket "flygande tefat". Flygvapnets linje noterar Carr, är att behandla UFO-frågan lustigt och förlöjligande.

— Det ligger i människans natur att skydda sig mot det okända genom att förlöjliga det, säger Carr.

— Men bevisen om att UFOs existerar ökar ständigt. Amerikanska flygvapnets säkerhetstjänst har hundratals meter film av UFOs, som flyger nära jaktplan. I flera fall har piloterna vinkat till dem, och varelserna på UFOt har vinkat tillbaka... vilket sannerligen inte kan tydas som ett tecken på fientlighet.

Trots detta har UFOs vid ett flertal tillfällen attackerats.

— Det finns dokumenterat, säger Carr, att över 1 000 flygplan har skickats upp för att jaga och beskjuta oskyldiga UFOs.

Fler UFOs har kraschat!

Carr har personligen undersökt hundratals UFO-rapporter.

— De flesta har varit missuppfattade naturliga fenomen, säger han. Några har försökt bluffa oss för att skapa sensation, men det finns också "hårda fall" som aldrig kunnat förklaras. Till och med flygvapnet medger att 7 till 10 procent av observationerna inte kan förklaras på konventionellt sätt.

Det respektabla och vanligen korrekta Gallup-institutet visade förra året, att mer än hälften av USA:s befolkning tar UFOs på allvar och att 15 miljoner amerikaner medger att de sett oidenti-

fierade flygande föremål. Ryssarna, säger Carr, tar UFO-fenomenet långt allvarligare än det amerikanska försvaret.

— Ett tag trodde ryssarna, att UFOs var amerikanska uppfinningar, säger Carr. De vet nu, att de inte är det, och deras vetenskapsmän arbetar just nu efter teorin att de är utomjordiska.

Carrs uppgifter är baserade på många års intervjuer och undersökningar. Han säger, att den detaljerade informationen om det kraschade UFOt i New Mexico kommer från "en biolog som deltog i undersökningen av UFOts döda besättning".

— Ett annat UFO hittades kraschat nära Farmington i New Mexico, säger Carr. Det var nästan uppbrunnet, med en nära nog kremerad besättning varför det saknade vetenskapligt värde. Liksom det vid Axtec fördes det till Wright-Pattersonflygbasen där det ännu förvaras.

När Tattler frågade Carr om USA:s regering har något mer kraschat UFO i sin ägo, svarade han:

— Ja. Ännu ett UFO kraschade i New Mexico. Ufologer försökte länge samla bevis för att styrka det, men CIA var så välorganiserad i Mexico att de hann samla upp och föra bort alla bevis... till någon annan flygvapenbas än Wright-Patterson. Wright-Patterson är en bas för uppsamling av andrahands-klassificerat material. Det förstahands-klassificerade materialet skickas alltid till en bas i Virginia vi sökt men aldrig lyckats lokalisera.

Ufologerna har försetts med kompletterande fakta om UFO-kraschen i New Mexico av en pensionerad säkerhetsvakt vid Wright-Pattersonflygbasen.

Sekretessen kommer att läta

Säkerhetsvakten (som vill vara anonym):

— På kroppen av varje varelse från det kraschade UFOt, fanns handskrift med ett alfabet som militären ännu inte lyckats dechifrera. I den kropp som obducerades hittades spår av en lättmetall. Och i det matförråd, som hittades ombord i farkosten, fanns vita fyrkantiga kexkakor. De analyserades och befanns vara mycket hälsosamma och närande. När de gavs till försöksgrisar äts de av dessa med välbehag.

Många UFO-händelser som flygvapnet mörklagt under årens lopp har läckt ut och undersökts, men ingen händelse är mer dramatisk än den som av Carr och Tenney berättats för Tattler i denna artikel.

Dr J Allen Hynek, astronom vid Northwestern University och en av USA:s mest respektabla UFO-forskare gav i sin bok, *The UFO Experience* exempel, på hur amerikanska flygvapnet försökte förlöjliga och misskreditera vittnen som sett UFOs.

Då en majoritet av amerikaner tror på UFOs existens och då den allmänna uppfattningen är att det finns intelligent liv på andra planeter, är det hög tid att myndigheterna lättar på sekretessen kring UFO-fenomenet och offentliggör de fakta de sitter inne med.

Carr förutspår också, att detta är vad amerikanska försvarsdepartementet är redo att göra inom en inte alltför avlägsen framtid. En liknande förutsägelse gjordes nyligen av Jim Lorenzen, ordförande i APRO i Tucson, Arizona, en av USA:s mest respektabla och konservativa UFO-grupper.

Om och när detta händer, kommer nästan trettio års militär mörkläggning att hävas och UFOs existens kommer att bevisas utan skuggan av ett tvivel.

(Källa: The National Tattler 8/1 -75)

Har det hänt nåt?

AV THORVALD BERTHELTSEN

I UFO-Information nr 6 1975 tog vi upp en helt ny form av nyhetskavalkad, bestående av extremt korta notiser av nyinkomna färsk observationer. Framställningen har rönt stor uppmärksamhet och synes fylla ett stort behov. Många läsare vill ha landskapet först och arten efter för att få en bättre geografisk överblick.

Många läsare har hört av sig och säger sig tidigare ha trott att inga färsk observationer rapporteras in. Även fältforskarna fick sig en känga i den förra artikeln och har nu kvicknat till på flera håll. Resultaten blev att vi fått in över 150 fall. En del "godbitar" ligger under ytterligare utredning och kommer att presenteras utförligt senare. Det mesta i rapporteringen rör sig om t ex "prickar" på hög höjd eller annat som sällats bort som misstolkningar av kända objekt. Det är t ex märkligt hur planeten Jupiter kan förvilla folk.

Läsare som vill hjälpa oss med notiser från sina resp. lokaltidningar bör riva ut hela tidningssidan så att datum kommer med samt skriva upp tidningens namn i marginalen och sedan posta den så fort som möjligt till oss.

Fältforskarna däremot skall arbeta självständigt och ta egna initiativ. Så fort han eller hon får kännedom om en intressant observation skall en sammanställning inkl. frågeformulär ev. kompletterad med bandade intervjuer och foton *snarast* sändas in.

Vi jobbar alla på ideell basis, men snabbhet och noggrannhet är ett krav.

Denna andra nyhetspresentation börjar, där vi slutade i förra numret. Underlaget är ifyllda frågeformulär, personliga besök, telefonintervjuer och pressklipp.

Ett stort tack till de medarbetare som medverkat med detta material.

Stavformat rött föremål

Småland, Högby 9 september 1975 klockan 19.15

Bo Rudberg observerade ett föremål, som han uppfattade på mycket låg höjd. Han berättar för UFO-Sveriges representant Gunnar Schelin i Borgholm:

— Jag var ute och motionerade hunden vid ett kalhygge, och av en händelse fick jag se ett stavliknande rödlysande föremål alldeles i markhöjd.

— Det höll sig svävande alldeles ovanför marken och verkade vara ungefär fyra meter långt och två meter tjockt och befann sig på ett avstånd av ca en kilometer från mig. Föremålet flyttade sig med jämna mellanrum än åt höger, än åt vänster och befann sig i sydost.

— Terrängen är mycket ojämn och stenig, och föremålet höjde och sänkte sig under förflyttningen alltefter markens kupering. Jag observerade detta under ca 15 minuter. Min hund blev mycket orolig och själv kände jag mig illa till mods, varför jag begav mig från platsen. Föremålet var då fortfarande kvar i området.

Lyktan började stiga uppåt!

Dalarna, Leksand 18 september 1975 klockan 01.30.

Två makar som önskar vara anonyma har intervjuats av vår representant i Falun, Niels Nielsen.

Efter en stockholmsresa kommer mannen, här kallad Erik, tillsammans med sin fru hem och svänger in bilen på sin gårdsplan. Erik börjar tömma bilens bagageutrymme. Han tittar lite förstrött mot det nyss installerade kraftledningsnätet, som går ca 500 meter längre bort. — Har du sett? ropar han till hustrun — Man har monterat upp en lykta i ledningsstolpen! — Vad säger du, svarar hon och tittar i den riktning Erik pekar.

Jovisst, nog ser det ut som en lykta, men plötsligt börjar den förmodade lyktan att sakta stiga uppåt. Makarna beskriver den som en strålkastare. Ett mycket kraftigt nedåtriktat ljus i storleken två gånger Jupiter. När det hade stigit i några minuter i en vid bäge lade föremålet sig horisontellt. Det riktade ljuset lyste nu som en V-stråle.

Föremålet gick sedan sakta över himlen i ca tio minuter. Under denna färd tyckte sig Erik lägga märke till ett gasliknande dis efter föremålet. Sedan stannade det igen och ett molndis eller halo började att omge det samtidigt som det började förlora höjd. Det blev mindre och mindre, tills det försvann.

Erik vill inte utesluta möjligheten av att föremålet blev mindre därför att det avlägsnade sig. Observationstiden var 15 minuter.

Objektet ökade i storlek vid blinksignal!

Dalarna, Garsås 18 september 1975 klockan 01.30.

Samma fenomen iaktogs vid Garsås på andra sidan Siljan. Det var Cliff Sjursvens, Rolf Weterskog, Sven-Olov Ohlsson och Kent Norberg i den inte obekanta orkestern Country-masarna, vilka var på väg söderut längs riksväg 70. Cliff Sjursvens berättar för vår representant Niels Nielsen:

— Vi kom åkande i turnébilen, då vi fick se föremålet. Storleken var då som en större stjärna med ett vitt, riktat ljussken. Det omgavs av någon sorts molnliknande gas. Hastigheten på föremålet liksom ljuset förändrades hela tiden under de 4–5 minuter vi betraktade det.

— Vi fortsatte färden ytterligare 2–3 km söderut, då vi åter såg föremålet, men nu var det betydligt större. Vid en jämförelse var det lika stort som månen men minskade sedan till den tidigare storleken.

— Jag svängde nu in på en skogsväg i riktning mot föremålet. Mest på skämt blinkade vi med helljuset mot föremålet. Det ökade då i storlek igen, men ju större det blev desto diffusare konturer fick det. Efter en liten stund försvann det bakom en trädbuxen ås.

Flera observatörer

Dalarna, Svärdsjö 18 september 1975 klockan 01.30.

Fru Stina Westberg i Boda iakttog samma fenomen i uppskattningsvis tio minuter. Det tycktes passera i sakta mak och på ganska låg höjd rätt över hennes bostad. Det kom från söder och försvann mot norr.

Chockerande ljusstyrka

Dalarna, Sälen 21 september 1975 klockan 04.10

Göte Pettersson med fru iakttog under vistelse i Sälenfjällen ett föremål, som avgav ett oerhört starkt ljussken. — Vi iakttog det i två timmar, och det rörde sig över halva horisonten. Det såg ut som ett större klot med en chockerande ljusstyrka, sade herr Pettersson.

Starkt lysande klot

Dalarna, Vika 23 september 1975 klockan 19.20

Bo Jonsson och Jan Hellström såg ett stort, starkt lysande klot

färdas i riktning mot nordväst. Föremålet spred ett kraftigt ljussken omkring sig och försvann sedan bakom skogen vid horisonten.

Stort ljus föremål

Halland, Hallands Väderö 29 september 1975 21-tiden

Flera personer iakttog ett främmande föremål i luften ovanför Hallands Väderö. Det beskrevs som en stor, ljus massa, som förflyttade sig med låg hastighet och ibland stannade upp. Observatorerna kunde med hjälp av kikare studera föremålet som skiftade i rött, blått och grönt. Efter 15 minuter försvann det.

På kustbevakningen i Glumslöv ansåg man att det var ett s k fallskärmsljus som sänts upp av danska marinen! Vad nu danskarna kan ha hittat på för sorts fallskärmsljus, som kan hålla sig uppe i 10–15 minuter?

Gjorde tvära girar

Norrbotten, Lillpite 29 september 1975 klockan 21

John-Olov Nilsson, Roland, Erika och Henning Lundberg iakttog ett orangefärgat föremål, något större än en stjärna. Ibland stod det helt stilla, men plötsligt gjorde det tvära girar, stannade och fortsatte åt ett helt annat håll. Efter tjugo minuters luftcirkus försvann föremålet norrut.

Blodrött klot! Militära instanser har svårt att hänga med

Småland, Malmköping 4 oktober 1975 klockan 21

Stinsen Lennart Israelsson såg ett ljussken skymta till och titade ut genom ett fönster. Han fick då se ett föremål i luften som mest liknade ett klot och i en starkt blodröd färg. Han ropade på sin fru och båda iakttog det när det liksom dalade ner mot marken.

— Det försvann bortom skogsbrynet. Ljusskenet var ganska bländande och praktfullt, men också egendomligt, säger herr Israelsson.

Major Thorsten Björklund vid flygflottiljen i Kalmar säger att man där inte har några anteckningar vare sig om flygmilitära aktiviteter eller om himlafenomen av annat slag.

I samband med detta fall vände sig Smålands-Tidningen till stabredaktör Jan Charleviller på flygstaben och denne framhöll, att det hållits övningar på skilda håll den sista tiden i luftrummet.

— Men just från småländska höglandet har jag inga rapporter, som skulle kunna sättas i samband med det "blodröda klotet" i Malmköping. Vi får ofta meddelanden från människor som sett fenomen i rymden. Ofta kan de verifieras på förklarliga vägar. Ibland kan vi aldrig klarlägga vad det handlar om, slutar stabredaktören.

Vi duckade inne i bilen!

Värmland, Väse 12 oktober 1975 klockan 01.30

Fru Aina Larsson färdades i bil mot Väse tillsammans med sin bror och sin svägerska. Här är hennes märkliga berättelse:

— Vi faktiskt duckade inne i bilen eftersom vi var säkra på att en kollision skulle inträffa. Det blev dock ingen kollision, för föremålet väjde undan för bilen och försvann upp mot trädkropparna, där det stod stilla en stund och liksom svävade. Vi blev utomordentligt rädda.

— Något ljud kunde vi inte höra, men vi kände liksom ett sus eller vinddrag. Föremålet lyste kraftigt, men det var svårt att i mörkret bilda sig en uppfattning om dess storlek.

— Vi fortsatte färden och när vi kom till OK-macken i Väse dök föremålet upp igen. Den här gången kom det rakt emot bilen. Det väjde undan även denna gång och försvann utåt gårdarna mot skogen. Sedan svävade det över trädkropparna och efter en stund försvann det.

— Jag har aldrig ansett att folk som sett rymdfarkoster har talat sanning, men efter den här händelsen har jag börjat tänka om. Jag kunde inte sova på hela natten, för det som inträffat var det märkligaste jag varit med om i hela mitt liv, slutar fru Larsson.

Såg hel formation

Södermanland Katrineholm 12 oktober 1975 klockan 19.35

Mille och Anne-Marie Milianowicz såg från Rönngatan en märklig formation av fem lysande gråvita plättar passera i riktning mot nordväst. Föremålen försvann bakom ett hustak, varför observationstiden inskränkte sig till ca 10 sekunder. Herr Milianowicz berättar för UFO-Sveriges utsände:

— Min hustru och jag hade varit ute ett ärende och var på väg in. Jag bar på lillgrabben och råkade titta uppåt. Där såg jag något, som jag trodde var ett "knippe" stjärnfall, men upptäckte samtidigt, att så inte kunde vara fallet.

— Jag försökte associera till fåglar som glidflyger, men de gick alldeles för fort. Hastigheten var ungefär som ett segelflygplans på 150 meters höjd. Däremot kan jag inte uppskatta höjden till föremålen. Vid en skenbar jämförelse hade de storleken av femtioöringar och de var ellipsformade. Vädret var fint och stjärnklart och vi hade halvmånen söder om oss.

Fru Milianowicz version överensstämmer i stort sett med makens.

Bilmotor och strålkastare dog ut

Värmland, Fagerås 18 oktober 1975 klockan 20.10

Gunnel Nilsson var i bil på väg till sina föräldrar utanför Fagerås, ca tre mil väster om Karlstad. Plötsligt såg hon en ovanligt stor stjärna på himlen men brydde sig då inte om den. Utanför byn Skållerud stannade plötsligt bilmotorn och strålkastarna slocknade, hon berättar:

— Bilen bara dog och samtidigt såg jag ett stort lysande gult föremål med en röd kant komma in över gårdet. Jag blev fruktansvärt rädd och började springande bege mig därifrån. Då förlamades mitt ena ben men det kan bero på att jag var panikslagen. Jag vågade inte titta efter vart föremålet tog vägen.

Gunnel Nilsson lyckades ta sig fram till ett hus, men där fanns ingen hemma. Hon fortsatte ytterligare femtio meter till nästa hus där hon fick hjälp att ringa efter folk som kunde hämta bilen. En granne kom till platsen där han fann bilen med strålkastarna påslagna. Motorn gick att starta direkt.

— Innan någon kan förklara vad jag har sett vägrar jag att ensam åka bil kvällstid, slutar Gunnel Nilsson.

Sågs även i Karlstad

Värmland, Karlstad 18 oktober 1975 klockan 21

Fru Anna Heljh observerade ett mystiskt föremål vid Bellevue och över Vänern. Hon beskriver det som gultlysande, och det var omgivet av en röd ring. Det färdades på ganska låg höjd.

Underligt ljusklot

Värmland, Brattfors 19 oktober 1975 klockan 05.35

Knut Fredriksson färdades i bil mot Filipstad, när han fick se ett underligt ljussken. Han berättar:

— Det lyste som när ett tag rusar fram, och ljusskenet var lika

starkt som från en elsvets. När jag vände mig om och tittade in bland husen i Brattfors för att se varifrån skenet kom, upptäckte jag ett lysande klot som befann sig halvvägs uppe i ett träd.

Flygkorridoren Oslo—Arlanda går rakt över området, men flygtrafikledningen har inte kunnat hjälpa oss med något reguljärt flyg som kan bringa klarhet i observationen.

Tvillingbollar

Värmland, Amotsfors 26 oktober 1975 klockan 19.30

Jan Ryd var på besök i föräldrahemmet i Amotsfors då han observerade klarvita bollar som tätt intill varandra färdades i nordlig riktning. Både storleken på föremålen och dessas hastighet jämför han med satelliter.

Ryd kunde inte se någon förbindelse mellan de två föremålen, av vilka det sista var något mindre än det första.

Ljusfenomen framför granskogen

Närke, Hällefors 1 november 1975 klockan 16.00

Ett par makar från Hällefors vilka önskar vara anonyma berättar för vår utsände Erik Pettersson:

— Vi hade varit i Lindesberg, och när vi var på hemväg uppmärksammade vi ett konstigt ljusfenomen. Det färdades mycket lågt och i höjd med bilrutorna på vänstersidan. När vi först upptäckte det befann vi oss vid Stagra. Först var det svagt, men blev sedan starkare. Det är omöjligt att uppskatta storleken, men vi har aldrig sett någonting liknande.

— Föremålet följde med oss i ungefär tre minuter, varefter det bara försvann. Under denna sträcka hade vi granskog på båda sidor om vägen och det avtecknade sig mot träden.

UFO över Dalaregementet

Dalarna, Falun 20 november 1975 klockan 19.22

Magnus Westerberg iakttog tillsammans med sin bror Svante under sju minuter ett föremål som färdades i syd-nordlig riktning. Storleken uppskattades vid en skenbar jämförelse till ungefär halva månen, och Magnus berättar för UFO-Sveriges representant:

— Jag upptäckte föremålet när jag befann mig i köket men sprang då ut på yttertrappan medförande kikare. Det blåste lite och det föll ett lätt snöfall. Föremålet var klotformat och blinkade i en röd färg. Jag kunde inte uppfatta något motorljud. Inom fem sekunder rörde det sig fem grader på kompassen.

— Plötsligt stannade det upp och sänkte sig nedåt för att sedan åter gå uppåt igen till den ursprungliga höjden och fortsätta på samma kurs. Det gick nu fortare än tidigare. Föremålet rörde sig mot och sedan över det närbelägna Dalaregementet och försvann sedan bakom en vit tegelbyggnad mot norr.

— Uppskattningsvis gick det på ungefär 2 000 meters höjd. Jag blev ganska förvånad och noterade därför omedelbart exakt tid och de övriga uppgifterna.

Tänk om alla kunde göra det!

Kommunalmän iakttog ovalt föremål

Dalarna, Särna 21 november 1975 klockan 21.30

Det var turistchef Owe Zacheusson, ordföranden i sociala centralnämnden Elsa Grund, t f socialchefen Sven Backlund samt

Anders Isaksson i fritidsnämnden, samtliga från Alvdalen som råkade ut för fenomenet. De berättar samstämmigt för UFO-Sveriges representant i Mora, Ragnar Birgersson:

— Vi var på väg från det kommunala informationssammanträdet i Idre, då vi efter vägen mellan Särna och avtagsvägen till Sörberget fick syn på ett ovalt föremål med ett intensivt lysande gult sken, som liksom svävade ovanför trädkropparna.

— Föremålet var omkring tvåhundra meter i diameter och höll sig stilla ca 35 grader över horisonten. Vi blev så förvånade, att vi inte kom oss för att stanna bilen och lyssna efter ljud. I stället fortsatte vi med låg fart, medan vi iakttog fenomenet under ca 2–3 minuter, varefter det skymdes av den bakomliggande skogen.

— I övrigt var det stjärnklart och vi såg månen.

Vid efterföljande undersökningar och utredning av Ragnar Birgersson har bekräftats att inga militära aktiviteter förekom i området. Trängslets artilleriskjutskola ligger ca fyra mil i observationsriktningen.

Mystiskt ljud

Dalarna, Sollerön 22 november 1975 klockan 23.45

Ninni Eriksson och hennes väninna har inte sett något luftfenomen. Däremot berättar de att de hört ett säreget ljud som kom ovanifrån. Ninni berättar:

— Det var strax före midnatt, och ljudet liknade det som uppstår när man spelar på en såg. Det var mycket starkt och kom uppifrån, och det liknade inte alls det som hörs från jetplan.

Föremål med pulserande ljussken

Västerbotten, Asele 25 november 1975 klockan 04.30

Makarna Eilif och Anna-Lisa Sörensen uppger att de sett ett föremål med ett så starkt ljussken att det gjorde ont i ögonen. Skenet omkring föremålet var pulserande och försvann tidvis.

Eilif Sörensen skjuter räv vid åtel om nätterna och blev upp vid halvfemtiden på morgonen. Han såg då föremålet, som sakta rörde sig i riktning mot Tallsjö och Gideåkroken. Han väckte sin fru och båda kunde studera föremålet i 30 minuter.

Det beskrivs som runt, men var tidvis taggigt. Den skenbara storleken uppges som en kaffekopp. Herr Sörensens kommentar till frågan om vad det kan ha varit: — Vid halvfemtiden är det mörkt och jag har svårt att tro att det var en ballong vi såg!

Ytterligare en observatör, Sven-Ake Magnusson, som arbetar i Vilhelmina, bilade från Asele, när han upptäckte föremålet i riktning mot Insjö. Även han säger att föremålet utstrålade ett starkt ljussken, men han uppfattade det som större.

Det var otroligt, säger ambulansmän

Medelpad, Västanå 25 november 1975 klockan 15.55

— Det var otroligt det vi såg, säger ambulansförarna Sören Olsson och Per-Olof Westberg till vår utredare Loy Solli i Sundsvall.

De var på hemväg längs E 4 efter en sjuktransport till Uppsala.

la och när de passerade Arskogen på gränsen mellan Hälsingland och Medelpad kom ett starkt lysande föremål farande.

— Farkosten var först rund och kom från väster. Vi stannade ambulansen och tittade på objektet som verkade sakta ned farten. Efter fartminskningen såg det ut att vara ovalt. Helt plötsligt försvann eller slocknade det och vi kunde inte upptäcka det igen. Vi blev något chockade men fortsatte sedan hem till Sundsvall, slutar Sören Olsson.

En oval sak

Västergötland, Mariestad 1 december 1975 klockan 20.05

Fru Elsa Nilsson berättar för vår representant Klas-Göran Svahn i Mariestad:

— Föremålet upptäckte jag i Karlavagnen och det gick mot Arcturus ned mot horisonten. Det var en oval sak, i storlek som en planet och lyste som nymånen i styrka och färg. Jag observerade det i 20 sekunder.

Flera klotformade objekt över Värmland

Värmland, V. Amtervik 4 december 1975 klockan 16.10

Göran Nilsson, Klingeråsen, upptäckte i sydostlig riktning ett klot som var något mindre än månen. Det lyste dock många gånger kraftigare än denna. Då han upptäckte klotet verkade det vara endast några hundra meter från gården, och i ungefär en minut kunde han sedan följa dess färd innan det försvann bakom horisonten.

Föremålet iaktogs även av Johan Nilsson och av Per Röhr. Den senare befann sig i Liane.

Några timmar senare uppmärksammade en bilist ett liknande klot, som färdades på relativt låg höjd längs Klarälven — det gick nära motorvägen mellan Grava kyrka och avtagsvägen mot Kil, längre norrut.

En person från Korterud iaktog klotet klockan 22.30. Han beskriver det som starkt lysande i rödgult, och det kom farande på ca tusen meters höjd. Det for runt och svävade över trakten, dök ett par gånger och försvann sedan söderut. Ljusstyrkan var mycket starkare än månen.

Dök mot marken och steg igen

Västergötland, Algarås 6 december 1975 klockan 14.40

Lantbrukare Torgny Karlsson samt dennes hustru och 12-åriga dotter har berättat följande för Henry Svensson i Mariestad.

Då herr Karlsson och dottern kommit ut på vägen fick de se ett rött klotformat föremål komma mot dem från NNV. Det lyste intensivt och gick i brant dykning mot marken men togs sedan upp i planflykt.

Föremålet ändrade sedan kurs genom att svänga i en båge mot SSV och försvann över skogen mot Timmersdala.

Fru Karlsson färdades på cykel en kilometer söder om maken och dottern och befann sig på en hög ås med god sikt åt alla håll. Hon observerade farkosten från sidan och beskriver den som klotformad och starkt rödlysande. Hon iaktog en mörkare del i centrum. Vidare uppger hon, att föremålet gick i sicksack och lämnade en rökslinga efter sig. Även denna rökslinga visade sicksack-mönster. Inget ljud kunde uppfattas.

Rävjägare såg hoppande föremål

Västmanland, Tärnsjö 6 december 1975 klockan 23.00

Dick Olsson och sonen Björn iaktog ett "hoppande" föremål under rävjakt. Herr Olsson berättar för UFO-Sveriges utsände:

— Vi satt i ladugården och vaktade på räv med åtel, då vi upptäckte ett underligt föremål över skogen i söder. Det var gult och rött liksom flammande som ett risbål. Jag ropade på min son Björn, att det ver något konstigt i luften och tillsammans betraktade vi det hela. Föremålet var vid en jämförelse ungefär dubbelt så stort som Jupiter och det flyttade sig kvickt och liksom hoppade upp och ner.

— Först trodde vi att det var en helikopter, men vi kunde inte uppfatta något ljud. Efter ca fem, sex minuter fortsatte det med den hoppande rörelsen mot öster, där det försvann bakom en skogsbacke.

— Sedan var det lugnt till klockan 23.50, men då kom räven och vi sköt den.

Dagsljusobservation: Fem Z-figurer

Dalarna, Sägmyra 9 december 1975 klockan 09.45

Flera personer såg under förmiddagen under ca 30 minuter, märkliga föremål över sjön Gopen. De berättar för vår representant i Falun, Niels Nielsen. Först Sven Wiklund:

— Jag såg fem Z-formade objekt omgivna liksom av ringar, mot söder. Föremålen försvann men återkom efter ca fem minuter och rörde sig sakta österut. Sedan svängde de och sänkte sig bakom bergstopparna, men kom sedan åter upp igen, så att de tydligt kunde ses.

— Jag ringde till lokalredaktionen för tidningen här, så att de skulle få fotografera föremålen, men redaktören var inte hemma!

— Tidvis stod föremålen stilla, och då kunde jag se molnen passera. Det var alltså ganska molnigt och jag menar med detta, att föremålen inte drev i vindriktningen på något sätt.

Fru Anna Nordahl och Birger Sundin såg samma föremål från en plats ett stycke därifrån. De uppfattade inte föremålen som Z-formade utan som långa streck med en kraftig vänsterböj, liksom "guldband".

Efter ca 15 minuter började guldbanden att "flyta ut" och övergä i Z-mönster. Detta innebär, att Wiklunds observation började när paret Nordahl/Sundin redan betraktat fenomenen i 15 minuter. Totala observationstiden rörde sig om ca 30 minuter.

Tre föremål återkom på kvällen

Dalarna, Sägmyra 9 december 1975 klockan 22.00

Henrik och Märtha Norin iaktog ett ovalt och två runda föremål samma kväll. Herr Norin berättar:

— Först funderade jag över vad det var för en klump, ungefär i månens storlek, som hängde där i luften. Den var oval med rundad botten och gullysande. Upptill var den mer diffus och såg nästan trasig ut. Föremålet liksom blinkade där det hängde över en svacka i terrängen.

— Plötsligt var det borta, men i stället dök två runda föremål upp. Dessa var mindre men ändå flera gånger större än aftonstjärnan vid en jämförelse. Föremålen rörde sig sakta i träd-

Resultat över all förväntan

toppshöjd västerut med ett inbördes avstånd av skenbart 25 meter. De utsände båda ett pulserande gult ljussken.

Fru Norins berättelse överensstämmer i stort, men hon anser att de två runda föremålen gick lägre än trädtoppshöjd och framför skogen. De två kloten försvann efter ca 20 minuter.

Luftcirkus iaktogs på två platser

Västmanland, Fagersta 27 december 1975 klockan 21.15

— Har vi fått en aftonstjärna till? Ja, detta undrade Erik Andersson i Björnsbo när han kom ut på gårdsplanen, och han berättar vidare för UFO-Sveriges representant:

— Föremålet verkade vara två gånger större än Jupiter, och det stod först stilla rakt söderut. Plötsligt satte det fart i västlig riktning mot Skinnskatteberg. Jag tog stöd mot en maskin och använde mig av referenspunkter. På så vis beräknade jag hastigheten till ett långsamtgående flygplan.

— Föremålet stannade upp ett par ögonblick men fortsatte sedan igen för att åter stanna upp och göra en tvär kursändring och sedan sticka i väg mot norr. Jag rusade in efter kikaren (10x60) och kunde därefter betrakta det i ungefär en minut. Därefter sänkte det sig till trädtoppshöjd och försvann mot nordväst.

— Det var en oval kropp som avgav ett pulserande ljus i röd och grön färg. Tidvis uppfattade jag ljusskenet som kvastar runt föremålet, slutar herr Andersson.

Objektet sågs tio minuter senare av ett äldre par boende 6 kilometer nordväst om herr Andersson. En liknande luftcirkus utfördes även på denna plats, varefter farkosten försvann. Dessa iakttagare uppfattade dock föremålet som större och uppger storleken som två knytnävers bredd.

Nyårsljus

Södermanland, Eskilstuna 31 december 1975 klockan 16.00

Nej, det var inga nyårsraketer, berättar en Eskilstunabo för vår representant Stig Aggestad.

Det var vid 16-tiden som mannen såg föremål nummer ett dyka upp över horisonten i NO. Det var ett fast vitt ljussken som gled fram över himlen i riktning mot VNV.

Plötsligt dök det upp en satellitliknande prick i motsatt riktning, dock på lägre höjd. Båda föremålen iaktogs något mer än en minut.

Äggliknande föremål

Södermanland, Eskilstuna 1 januari 1976 klockan 02.10

Sten Zetterlund vistades i en sommarstuga ute vid Solvik och han har meddelat en intressant iakttagelse till Stig Aggestad.

Vid tvåtiden på nyårsnatten gick Sten ut för att få en nypa frisk luft. Himlen var delvis molntäckt. Plötsligt upptäckte han ett märkligt, äggliknande föremål, som kom glidande i väst-östlig kurs...

Sten, som är intresserad amatörastronom och således van att iaktta himlakroppar via bl a teleskop, beräknar att hans synvinkel vid observationen var tre och en halv kilometer. Det gråskimrande objektet passerade denna sträcka på tio sekunder.

Hastigheten utesluter helt möjligheten att det kan ha rört sig om ett moln. Sten är också övertygad om att det inte var ett flygplan eller en satellit.

Första etappen informationsaftnar för allmänheten genomfördes under tiden 10 november till 15 december. Under dessa fem hektiska veckor såg 2.820 personer det nya informationsprogrammet bestående av stillfilmen med en visningstid av 47 minuter. De flesta åhörarna har beretts tillfälle att ställa frågor och debattera UFO-problemet vid olika former av s.k. paneldiskussioner.

Informationskvällarna har genomförts på 22 olika platser i landet och rönt stor uppmärksamhet i dagspressen. Aldrig har väl så mycket skrivits under så kort tid i UFO-frågan.

Resultatet på sikt lär inte utebli.

En mycket intresserad och positiv publik har härdat ut i timmar i olika lokaler, fullpackade till bristningsgränsen. Publikrekordet svarar Grängesberg för, med 310 åhörare. I bibliotekshuset Arenan i Karlstad packade man in 270 personer men sedan sade brandchefen stopp och övriga fick vända hem. I Köping lyckades man med konststycket att stuva in 116 åhörare i en hörsal avsedd för 40! Liknande publikrekord inträffade i Linköping, Skövde, Gävle och Sundsvall. I Falun tvingades man anordna dubbla föreställningar! Bottennoteringarna svarade Olofström och Motala för, med ett 30-tal åhörare i vardera. Norrköpings låga siffra berodde på utebliven annons. Olofström resulterade dock i en studiecirkel vars deltagare nu tränger djupare i UFO-frågan.

Åhörarunderlaget fördelades enligt följande: Grängesberg 310, Skövde 175, Mariestad 130, Strängnäs 50, Eskilstuna 140, Uppsala 160, Karlstad 270, Olofström 25, Jönköping 106, Enköping 47, Motala 31, Köping 116, Kolsva 48, Sala 52, Norrköping 10, Linköping 150, Arboga 60, Västerås 130, Falun 220, Gävle 135, Sundsvall 275 och Örebro 180.

Kostnaderna för denna nya form av utåtriktad verksamhet är avsevärda. Hittills har ungefär sju tusen kronor disponerats. Tack vare ekonomiskt stöd till denna verksamhet från enskilda medlemmar har tretusen kronor kunnat tas i anspråk från UFO-Sveriges stödfond. En stor del kommer från Studieförbundet. Denna bildningsorganisation administrerar även studiecirkel i UFO-frågan och en mängd sådana cirkel är redan i gång på olika platser. I övrigt har de medlemmar som svarat för själva informationskvällarna bidragit med såväl ekonomiskt kontantstöd som inkomstbortfall i form av uttagna semesterdagar och tjänstledighet med löneavdrag.

Huvudparten av evenemangen har Köpingsgruppen svarat för och representanter därifrån har under dessa fem veckor avverkat över 200 mil. Härifrån riktar man ett varmt tack för både kost och logi som erbjudits vid de längre turnéerna.

Resultaten överträffar således alla förväntningar, och det är uppenbart att detta är det mest effektiva sättet att sprida kännedom och väcka opinion. Av förstaeliga skäl kan emellertid inte en handfull förvärvsarbetande medlemmar ta ut ledighet med inkomstbortfall och flacka landet runt för att arrangera informationskvällar. Vi måste därför vädja till enskilda medlemmar att ta initiativ, ställa upp och genomföra

"Det finns intelligent liv på andra planeter och vi måste kontakta det"

en informationskväll för allmänheten på sina resp. hemorter och kanske på angränsande orter.

Det är inte fråga om att ensam kasta sig ut i vilda debatter med en frågvis publik. I stället hämtar man stillfilmen på posten, lånar en valfri diabilspjektor, en stereobandspelare, riggar upp detta i en i förväg beställd lokal, visar stillfilmen, delar ut ett informationsblad till åhörarna och sedan är det hela överstökad.

Köpings UFO-förening administrerar allt det praktiska såsom beställning av visningslokal, beställning av annonser i lokaltidningarna, utsändande av pressinformation m m. Man ordnar även ev. kontakter med Studieförbundet på orten, som sedan ställer en representant till förfogande som hjälp och stöd vid själva visningen av stillfilmen.

Fundera ett tag och resonera gärna med intresserade vänner. Tag sedan i god tid kontakt med Köpings UFO-förening telefon 021/310 25 eller per brev under adress Box 151, 731 01 KÖPING.

För att överhuvud taget kunna fortsätta med denna nya form av utåtriktad och opinionsbildande verksamhet måste vi återigen vädja till dem som kan och vill stödja denna ekonomiskt, att sända in sitt bidrag till postgirokonto 23 90 52-4 UFO-Sveriges Stödfond.

Återigen ett varmt tack för hittills insända penninggåvor!

Här några axplock ur verksamhetsberättelsen:

— Föreningens 61 medlemmar har haft 40 sammankomster under året — av dem var 26 anordnade som utflykter.

— Av 255 inrapporterade luftfenomen gjordes ett 70-tal till föremål för närmare undersökning.

— På olika håll i landet har informationskvällar för allmänheten hållits. Dessa evenemang har varit mycket välbesökta (2 800 personer). 16 olika platser besöktes och Thorvald Berthelsen — eldsjelen bakom detta och mycket annat som sker i föreningen — reste 260 mil för att berätta om UFO.

— UFO-saken fick under de 5 veckor kampanjen pågick en koncentrerad och slagkraftig press i lokaltidningarna. Allmänt kan sägas att under det gångna året såväl press som regionalradion ägnat Köpings UFO-förening stor uppmärksamhet.

— En ny stillfilm har tagits fram. Som speaker hör man regionalradions Claes Hedfors. Filmen har bl a visats på ungdomsgårdar, i skolor o s v.

— UFO-Information finns numera tack vare föreningens initiativ som taltidning för synskadade. Projektet har välkomnats med utomordentligt stort intresse.

— Arkivet för bandade föredrag, observationer etc liksom biblioteket växer stadigt.

— Vid de fasta observationsplatserna i Medåker och Ramnäs har 26 bevakningsnätter genomförts.

— Fotosektionen under ledning av Karl-Olov Pettersson och Ingvar Damm har varit mycket aktiv under året och detsamma kan sägas om radiosektionen, som nu omfattar en basradiostation och 26 rörliga kv-stationer.

— För första gången i landet finns nu också UFO som skolämne. Nio elever vid Scheeleskolan i Köping valde nämligen UFO som Fritt valt arbete. Ledare: Thorvald Berthelsen!

Trots att det ekonomiska läget inte är särskilt gynnsamt ser föreningen optimistiskt på framtiden. De många initiativ som tagits och det gynnsamma mottagande som dessa fått hos allmänheten gör att denna optimism måste ses som berättigad.

Vi önskar Thorvald Berthelsen och hans energiska gäng massor av förlig vind under 1976!

Colman

USA borde investera 8 miljarder dollar (omkring 40 miljarder kronor) i ett kraftigt radioteleskop, för att kunna kommunicera med liv på andra planeter. Det säger chefen för National Aeronautic and Space Administration (NASA).

— Det måste finnas intelligent liv någonstans ute i universum, och vi borde göra allt som står i vår makt för att kontakta det, säger dr James Fletcher, som sedan 1971 varit chef för NASA.

— USA har endast ett radioteleskop just nu, fortsätter han. Det vid Arecibo i Puerto Rico. I början av 1975 använde vi det för att skicka ett meddelande genom vår egen galax. Meddelandet sändes i vad vi kallar allmän kod, och vi tror att andra intelligenser skall kunna dechiffrera den med lätthet.

— Jag skulle vilja se ett helt nät med radioteleskop liknande det vi har i Arecibo, stora avsökare som kunde lyssna på andra världar. Sådana skulle kosta omkring 3 miljarder dollars och ta minst tio år att bygga, men det är det värt.

Dr Fletcher säger sig vara så säker på att det finns intelligent liv på andra planeter att han anhängit att kongressen skall anslå 40 miljarder svenska kronor när landets ekonomi blir stabilare.

— Jag tycker att vi skall spendera stora summor på radioteleskop och en kraftkälla som kan motta signaler från andra världar, säger den 56-årige NASA-fysikern. Men jag vet, att den nuvarande tidpunkten för ett sådant projekt är illa vald på grund av vårt lands sviktande ekonomi. Människor är inte alls särskilt pigga på att satsa pengar på rymdprogram just nu. Emellertid är ingen kostnad i dollar och cent för stor, om vi verkligen når kontakt med andra intelligenser i universum. Det är praktiskt taget hundra procentigt säkert att det finns intelligenser någonstans därute. Jag håller tusen mot ett på det, så säker är jag.

Dr Fletcher sade också, att det kan finnas vissa risker med att ta kontakt med intelligenser i andra världar.

— Andra civilisationer ute i universum kan vara miljoner år före oss i utveckling. De kan se på oss som vi ser på insekter, och tar vi kontakt med dem finns alltid risken att de invaderar oss. Men även om något sådant skulle hända måste vi kontakta dem, för det finns så mycket de kan lära oss.

— En av våra raketer når fram till Mars nu i sommar, och jag tror att vi kommer att kunna konstatera att det finns någon form av växtliv där. Som en del av Mariners Jupiter- och Saturnus-program kommer vi också att granska Saturnus måne Titan lite närmare år 1979. Vi vet att Titan har den rätta temperaturen för liv, och att där finns mycket koldioxid — vilket är en förutsättning för liv.

— Vi planerar också att skicka en sond till Jupiter år 1981, och där räknar vi med att hitta primitiva bakterieformer.

— Om vi hittar liv på någon av de uppräknade planeterna, kommer ingen att neka oss de anslag vi behöver för att nå stjärnorna, sade dr Fletcher till sist.

Källa: Antoni Szachnowski, England.

Övers.: J O Sundberg

Dokumentärfilm i UFO-frågan

Hollywood har nyligen avslutat inspelningen av en märklig dokumentär film, baserad på bandupptagningar av två personer, som under djup hypnos berättar, att de förts ombord på ett rymdskepp av främmande "människoliknande" varelser.

Troligen är det små utsikter att filmen kommer att visas i svensk TV. Vederbörande beslutsfattare ser nog till att detta seriösa och dokumentära material i UFO-frågan undanhålls svensk publik.

Vi publicerar denna artikel för att informera om att materialet finns tillgängligt.

Denna miljondollarsfilm, som visas i NBC-TV i USA, rekonstruerar den kanske mest förbluffande och mycket omtalade UFO-kontakten, där ett gift par genom hypnos återger ett skeende som först uttraderats ur minnet. Det är den fantastiska berättelsen om hur de blev tillfångatagna av varelser från yttre rymden och därefter frigivna oskadade.

Filmstjärnan James Earl Jones spelar den färgade Barney Hill och Estelle Parsons spelar hans vita hustru Betty. Universal Studios har strikt hållit sig till den exakta kopian av bandinspelningarna från makarna Hill's redogörelse. Man har också använt sig av inspelningar från amerikanska flygvapnet, Haydenplanetariets arkiv samt boken, som filmen har fått sitt namn efter: *The Interrupted Journey* av John G. Fuller.

The Interrupted Journey ("Den avbrutna resan") dramatiserar de otroliga händelserna sent på kvällen den 19 september 1961, då makarna Hill och deras tax Delsey bilade söderut genom New Hampshires White Mountains. Det var vid midnatt och de var på väg hem till Portsmouth efter en semester.

Idén till filmen fick skådespelaren James Earl Jones själv. — Jag läste boken för ca tre år sedan och tyckte verkligen om den, säger han och fortsätter: — Jag har aldrig själv sett något UFO, men jag har talat med folk som sett dem.

Direktör Dick Colla säger: — Vad vi försöker ge tittarna med denna film är ett hopp. Vi vill visa, att besökarna från yttre rymden troligtvis inte är fiendliga utan bara nyfikna. Om vi erkänner existensen av besökare från andra världar, kan detta ena vår egen värld. Det kan verkligen föra oss samman.

Betty Hill minns

Barney Hill dog 1969, men Betty minns ännu klart de skrämmande detaljerna från denna oförglömliga natt.

— Vi såg något lysande på himlen och det tycktes följa vår bil. På en sträcka av omkring 50 km strök det längs bergstopparna, medan vi körde i mörkret längs en öde och krokig landsväg. Plötsligt girade det tvärs över vägen framför oss och svävade över en äng vid sidan av vägen. Det stannade helt enkelt upp och hängde i luften.

— Vi var båda chockade men turades om att se på föremålet genom en kikare, som vi hade i bilen. Vi trodde knappt våra ögon. Barney hoppade ur bilen med kikaren i handen och sprang ut på ängen. Han trodde inte på UFO:n och sade, att han skulle bevisa, ett det var ett naturligt fenomen. Då han kom ut på ängen ropade han att han kunde se en grupp människoliknande varelser, som såg ned på honom genom en dubbel rad lysande fönster, som löpte runt längs kanten på det diskusformade UFO:t.

— På ett eller annat sätt, kanske genom telepati, meddelade sig farkostens befälhavare till Barney. Han sade åt honom, att han skulle stå stilla där han stod. Men Barney greps av panik. Han skrek att vi skulle bli tillfångatagna och han sprang tillbaka till bilen, hoppade in och körde i full fart längs landsvägen. Nästan omedelbart hörde vi en underlig serie "bip"-ljud och bilen tycktes vibrera. Samtidigt kände vi en stark dåsighet eller trötthetskänsla och Barney svängde in på en sidoväg, som upphörde efter ett kort stycke. Sedan hörde vi en ny serie "bip"-ljud, och vi fortsatte hemfärden.

— Då vi kom hem blev vi mycket fundersamma. Det var många saker som vi inte kunde få förklaring på. Våra klockor hade stannat och min kjol var uppsprättad. Det fanns avskrapade märken på ovansidan av Barneys skor och underliga skinande märken på bilen. Vi kom ihåg att vi sett något som liknade månen, som låg på marken. Dessutom hade resan tagit två timmar längre än den skulle och vi kunde inte redogöra för den tid som fattades.

Makarna Hill försökte glömma sin skrämmande upplevelse men bekymmer, osäkerhet, oförklarlig rädsla och stigande ångslan överväldigade dem. Efter att ha sökt kvalificerad hjälp under 1964 påbörjade de, var för sig, hypnotiska konsultationer hos dr Benjamin Simon i Boston i ett försök att få uppkärlat det mysterium som störde dem.

En fantastisk historia rullas upp

Under djuphypnos började makarna att fylla ut det mystiska tomrummet från natten den 19 september. De berättade var för sig om sina chockerande upplevelser och alla detaljer överensstämde.

— Gradvis började tiden mellan de två serierna "bip"-ljud i bilen att vända tillbaka. Jag hörde min egen röst berätta denna otroliga historia och jag hörde Barney berätta den också. Men efter varje konsultation fick dr Simon oss att tillfälligt glömma det hela genom posthypnotisk suggestion, minns sig Betty.

— Då undersökningarna var avslutade spelade dr Simon upp banden, så att vi själva kunde höra dem. Under hypnos hade jag sagt, att det var elva varelser i farkosten. De var mellan 1.25 och 1.40 meter långa, med grå hud och öppna, mycket stora ögon. De var alla klädda i hela dräkter utan knappar, blyxtlås eller emblem. Då de gick utanför farkosten för att leda in oss, var de iförda jackor.

— Jag var oerhört rädd. Barney och jag blev placerade i små, avskilda rum. De tog några prover på oss som påminde om fysi-

Ljusstråle från UFO sedd i Tasmanien

ska undersökningar på jorden. De hade ett slags instrument, som liknade ett mikroskop med en kamera fastmonterad. De blev mycket intresserade av min hud. En av dem tog hudavskrapningar, prover av hår och fingernaglar, och jag tror, att de tog någon sorts prov av nervsystemet.

— Vid ett tillfälle frågade jag den ene, som jag tror var ledaren, varifrån de kom. Han tycktes förstå frågan och visade mig en stjärnkarta på en del av väggen. Kartan var tredimensionell, och där fanns linjer som gick från stjärna till stjärna.

— Han berättade för mig, att de mycket grova linjerna var de, där de ofta reste. De tunnare linjerna angav mer tillfälliga rutter, och de streckade linjerna var expeditioner.

— Jag frågade: "Var är jorden och vår sol?" och han svarade: "På en tunn linje". Sedan frågade han mig om jag visste, var i universum jag befann mig. Jag sade nej och han menade då att det var omöjligt att försöka förklara kartan närmare för mig. Senare under den posthypnotiska suggestionen ritade jag av kartan efter minnet.

NBC-TV tar inte ställning till äktheten av makarna Hill's upplevelse. Men bolaget påpekar, att flygvapnet 1970 frigav bekräftelsen om ett UFO följt på radar, som antogs ha landat i White Mountains vid just den tidpunkt då makarna Hill körde genom området, och som senare också registrerades på radar då det lyfte därifrån.

Man talar också om stjärnkartan, som Betty Hill ritade ur minnet 1964, medan hon befann sig under posthypnotisk suggestion. Det osedvanliga diagrammet visar en liten trekant av stjärnor, vars ungefärliga position inte var känd av astronomerna förrän 1969, alltså fem år senare!

Astronomerna förbluffade

Astronomerna är förbluffade över hur exakt Bettys karta stämmer överens med det förhållandevis näraliggande stjärnsystemet vid namn Zeta Reticuli, omkring 37 ljusår från jorden.

— Men det mest häpnadsväckande, sade dr J Allen Hynek, tidigare chef för astronomiinst. vid Northwestern University, är det faktum, att Betty Hills stjärnkarta ger en överblick av Zeta-systemet från den andra sidan och ser tillbaka mot vårt eget solsystem. En utsiktspunkt som ingen härifrån någonsin har haft!

— Hur kan någon slumpmässigt rita en stjärnkarta med så noggranna detaljer? Vår dataanläggning visar, att chansen endast är en på en miljon, slutar doktor Hynek.

Under hypnosen berättade makarna Hill på band, hur de ledsagades ett stycke av vägen tillbaka till sin bil. Men de sade, att de inte kunde erinra sig ha sett UFO:t försvinna.

— Jag tror att vår tax Delsey var kvar i bilen hela tiden, sade Betty. — Men jag tror att händelsen har haft en viss inverkan på den, för omkring en vecka senare lade vi märke till skador på pälsen och sömnen blev orolig. Hunden tycktes ha mardrömmar på nätterna, och detta pågick i ca tre år.

Producenterna säger att de försökt återge paret Hill's upplevelse så exakt som möjligt efter makarnas beskrivning. De utgick från en skiss av främlingarna som Barney tecknade medan han var under hypnos. Efter denna skiss har teknikerna framställt påkostade masker som fullständigt liknar beskrivningarna. Den första masken kostade över 12 000 kronor, sade Universal Studios talesman Nick Marcellino. Efter denna kostade varje extra mask omkring femhundra kronor. De är så exakta som möjligt och liknar helt den beskrivning av varelserna som vi har från makarna Hill.

Källa: The National Enquirer 1975-08-19

Övers. o. bearbetning: Thorvald Berthelsen

Huvudvittnet har begärt att hans namn inte skall nämnas. Han har varit aktre kanonskytt i RAAF och är numera aktad yrkesverksam person. Han är också en skicklig konstnär.

Han hade begett sig till Lake Sorell tillsammans med en kamrat (en professionell tecknare) för att fiska en vecka. Även kamraten observerade den händelse som rapporten avser, och gjorde skisser av observationen.

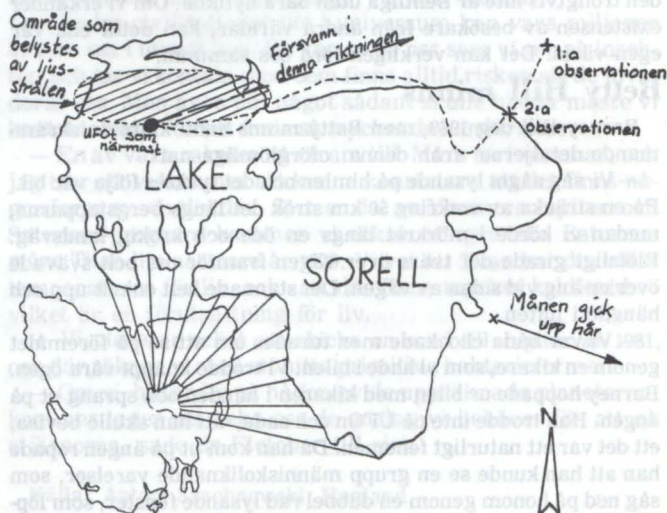
Den intervju med huvudvittnet som följer här är gjord av TUFOIC. Den inledande delen utgör vittnenas förklaringar vilka föregick utfrågningen.

Vittnet: Vid pass kl 20.45, med fortfarande något dagsljus, såg jag tre föremål på himlen i nord-östlig riktning: två var större, ett mindre. Jag tittade på dem ett tag och tyckte, att de liknade ovanligt små moln eller kanske flygplan. Efter det att jag tittat på dem en stund, kunde jag se, att de rörde på sig i en mot molnen motsatt riktning.

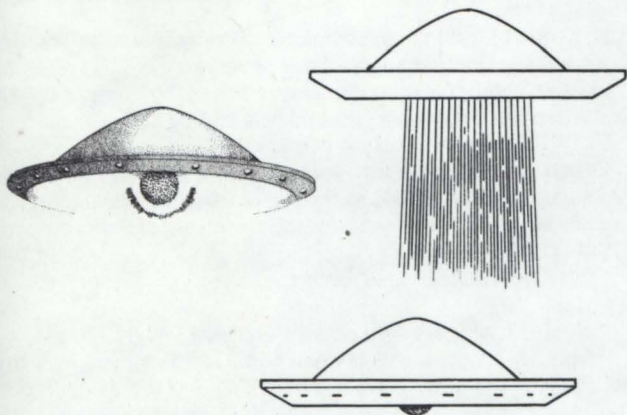
Rörelserna var alldeles för långsamma för att föremålen skulle kunna vara flygplan eller något liknande, och jag blev nu mycket intresserad av föremålen.

De fanns kvar inom området några minuter men jag tappade sedan ögonkontakten med dem under tre-fyra minuter. Senare såg jag två av dem på mycket närmare håll. De hade färdats mot syd-väst och därmed mot Lake Sorell. Föremålen stannade och intog en stationär position vid Dogshead, beläget på östra stranden av Lake Sorell, och förblev där åtta-tio minuter.

Därefter kunde en lätt rörelse ses, varefter jag förlorade dem ur blickfånget när de försvann in i ett moln. Molntäcket bröts en stund och jag kunde iakttä hur de försvann bort mot den bergiga stranden i riktning mot Lake Penny (anm: torde menas Mount Penny), vilken också är känd som Hatchery-stranden vid Lake Sorell.

Fyra skisser av objekt som den 26 februari ifjol sågs över sjön Lake Sorell i Tasmanien.

Rött ljus i mitten

De två föremålen var tydligt synliga där under en stund. Jag uppmärksammade då också att under vart och ett av dem lyste en pulserande, centralt belägen ljuspunkt. På den farkost som syntes vara större, eller närmare belägen mig, fanns det intermittent ljuspunkter runt dess korona eller kantlinje.

Detta var sista gången som jag såg dem. Molntäcket skymde sikten och jag kunde inte se dem under några minuter. Dock lyste molnen upp och jag kunde se ett föremål komma ut ur molnen och färdas i östlig riktning för att strax stanna upp ovanför Meredith eller, som det också brukar kallas, Murdoch Point på Lake Sorells norra strand.

Den andra farkosten var vid tillfället i stationär position i förhållande till Mount Penny och längre norrut, ungefär fyra km norrut.

Huvudföremålet var nu klart och tydligt iakttagbar. Det var avlångt till formen. Det liknade en avsmalnande skiva med det röda ljuset mycket skarpt lysande och fortfarande pulserande, under det att ljusen runt kantlinjen tycktes blinka från rött till vitt. Ibland tycktes dessa fara runt kanten på föremålet, ibland tycktes de återigen vara fasta ljuspunkter. Det förblev inom området i åtta till tio minuter.

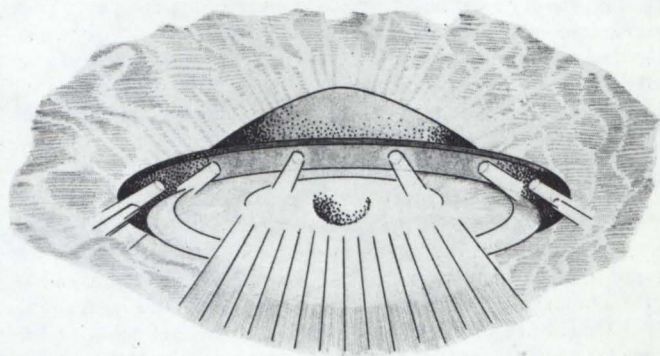
Iakttagelsen hindrades ibland av moln som vid vissa tillfällen delvis skymde sikten. Föremålet var helt skymt av täta moln i två-tre minuter. När det återigen blev synligt, verkade det aningen närmare. Plötsligt rörde det sig i riktning mot oss med fenomenal hastighet. Det tycktes som om det skulle passera rakt ovanför oss — men egentligen stannade det upp drygt 300 meter bort på ca 175 meters höjd.

Där var föremålet klart synligt i tre, kanske fyra minuter. Det var mycket ljus — intensivt ljus — när det var i rörelse i riktning mot oss, nästan som en svetslåga. När det stannade upp i stationär position, avtog ljusstyrkan. Man kunde se objektets form och konturlinje, vilket tycktes vara en rund ring med kupol ovanpå.

Stråle täcker markområde

Det röda ljuset i botten var mycket skarpt, det rörde sig precis i en liten vinkel i en mindre bågrörelse fram och åter för att sedan utsträckas i en kolossal kornformad ljusstråle, riktad mot sjön.

Denna stråle tycktes riktad mot sjöns norra del vilket utgör utkanten av sumpområdet Robinsons Swamp. Strålen var riktad längs sumpmarkens utsträckning över en distans på omkring

3,5 km. Ljuset var intensivt nog för att lysa upp också en dryg kilometer av bergsidan från Point of Meredith till Robinsons Swamp.

Sjön glöder

Strålen rörde sig tillbaka till mitten av det område där föremålet befann sig. Ljuset slocknade ganska fort men det syntes som om det funnes en blåaktigt vit fluorescerande glöd över vattnet och sju till tio meter uppåt. Tillräckligt ljus för att man fortfarande skulle kunna se sumpområdet klart. De röda ljuspunkterna på UFO:n hade återkommit och kantlinjens kontur var helt tydlig.

Därefter — nästan som en blix — försvann föremålet mycket hastigt i nord-östlig riktning. Det färdades med kolossal hastighet — så fort att jag skulle vilja likna det vid spårljusammunitions kulbana.

Vid den tidpunkten försvann också det andra föremålet samtidigt med det första. Och i samma riktning. Det hade till dess stannat i området ovanför Mount Penny. Jag är inte helt säker på om det bara försvann bortom och ur sikte eller bara bakom bergskammen. Det skedde så snabbt att det är svårt att vara exakt.

Bilradion påverkad

Under tiden som farkosten befann sig vid Meredith Point var bilradion påslagen och bildörren öppen. Jag väntade på nyheter. Men sändningen hade helt upphört och ersattes av ett mycket starkt statiskt brus. Vid ett tillfälle då föremålet var skymt försökte jag hitta någon station på skalan men fick inte in någon. Efter det att föremålet försvunnit återkom sändningen. Radion fungerade helt normalt igen.

Dessa är huvuddragen i iakttagelsen, men det hände även andra ting.

Undersökarens frågor

TUFOIC: Månen steg i syd-öst omkring 21.45. Detta skulle ha inträffat efter iakttagelsen.

Vittnet: Ja, den började egentligen synas ungefär 15 minuter efter iakttagelsen men det var då från campingsidan i sydost i riktning mot sjöns nedre del. I riktning mot gäststugan vilket är mer än fjärdedelen av kompassområdet, 90 grader. Följande kväll var jag fortfarande kvar i området och iakttog då hur mån-

en steg, vilket nu var något senare, men i samma position, så det kunde inte vara något misstag om var månen steg över horisonten. Det enda som jag då brydde mig om var att i samband med att månen blev synlig kontrollera att jag ju först såg tre föremål på stort avstånd. Fast det då var i något dagsljus, liknande det ljussken på moln — och liksom genom moln...

TUFOIC: Liksom månljus reflekterat på moln?

Vittnet: Ja, det var mitt första intryck. Sedan trodde jag att det var flygplan. Men när de kom närmare blev huvudiakttagelserna nästan i rakt motsatt riktning mot det håll som man hade varit tvungen att titta, om man ville se månen. En annan viktig sak är att molnbankarna och molntäcket över området vid flera tillfällen blev belysta i relief från föremålets ljus vilket också reflekterades på bergsidan, varför det måste ha reflekterats från den här sidan.

TUFOIC: Det var på motsatta sidan av sumpområdet och från Meredith Pointområdet?

Vittnet: Så föremålet måste ha varit på den här sidan för att kunna återkasta ljuset på denna sida då motsatta sidan var i mörker. . .

TUFOIC: Ni fick alltså en reflex av ljuset från föremålet bara på molnens framsida — på de moln som var närmast detsamma.

Vittnet: Det är riktigt, det finns ingen tvekan om detta och den enda gången som månen kunde ha betydelse för iakttagelsen var, som jag påpekade, när jag första gången såg dessa tre föremål på avstånd. Jag trodde att det var ett moln. Och då det var ljus kunde det ha varit ett moln. Den enda omständighet som förde in månen som en möjlighet var, att jag då föremålet försvann ur sikte såg månen stiga upp. Jag satte det självfallet i samband med månen. Jag tyckte att det var viktigt att kontrollera den omständigheten.

Intryck på vittnena

TUFOIC: Var det ingen gång som ni tyckte er påverkad av närheten till objektet?

Vittnet: Nej, inga fysikaliska fenomen på något sätt. Men jag hade en känsla som mer eller mindre påminde om rädsla.

TUFOIC: Rädsla för det okända?

Vittnet: Ja, det är väl så man kan beskriva det — man väntade att något oerhört skulle inträffa. Men det gjorde det inte. Efter själva iakttagelsen kände jag mig i en främmande sinnesstämning. Jag kände mig orolig och en aning överklig.

TUFOIC: Det fick er inte att må illa, få huvudvärk eller något liknande?

Vittnet: Nej, den enda fysiska påverkan som jag upplevde var effekten på bilradion.

TUFOIC: Hur var det med det intensiva ljusets påverkan på era ögon?

Vittnet: I en viss utsträckning kunde jag varje gång som föremålet rörde på sig se ett intensivt ljus. Men det var inget i jämförelse med intensiteten hos den stråle som riktades mot marken senare — den var ju som en acetylenlåga och hade en svag verkan på ögonen.

TUFOIC: Ni kunde se in i strålen direkt?

Vittnet: Man kunde se in i den direkt, och bort igen, men den effekt detta hade var att känslan för intensiteten hos strålen avtog.

TUFOIC: När strålen belyste sumpmarken — ett 30 meters område lystes upp av strålen?

Vittnet: Jag skulle vilja påstå att kärnan av strålen nog täckte 60-65 meter eller mer. Men också att strålens utbredning som sådan lystes upp ett område på nästan 3,5 kilometer på ömse sidor.

TUFOIC: Märkte ni något småvilt i rörelse inom sumpmarksområdet och kunde man se någon påverkan där?

Vittnet: Vanligtvis finns där svanar och någon gång änder. De skulle vara de enda — och jag märkte ingenting alls.

TUFOIC: Märkte ni något dagen efter?

Vittnet: Ett vet jag säkert — där fanns inga änder eftersom det är i slutet av säsongen. Så nästa dag när jag var ute i sumpmarken kunde jag inte se en enda and. Huruvida jag såg några svanar kommer jag inte ihåg.

TUFOIC: Ni hade ingen hund med er?

Vittnet: Nej.

TUFOIC: Kände ni några andra människor i Silver Plains?

Vittnet: Ja, det fanns några som campade på toppen av Silver Plains ungefär 1,5 kilometer nedanför mig. Jag talade med en av fiskarna bland camparna nästa dag. Han sa att han varit inne i tältet från och med mörkrets inbrott men att han inte visste klockslaget. Han såg att något lyste upp tältet liksom i dagsljus. Han gick då ut ur tältet och kunde se ett mycket skarpt lysande föremål vid sjöns övre ända.

TUFOIC: Han bevittnade detta vid en senare tidpunkt än när ni iakttog det?

Vittnet: Han såg vad jag såg när det närmade sig och kom som närmast och därefter då det avlägsnade sig.

TUFOIC: Och det var ca 30 meter från er lägerplats som närmast?

Vittnet: Nej, drygt 300 meter — och han var 1,5 km nedanför mig.

TUFOIC: Ni vet inte vad dessa andra personer heter?

Vittnet: Nej, det gör jag inte.

Andra vittnen

TUFOIC: Fanns det anledning tro att det fanns någon person längre ned vid änden av Silver Plains sumpmarksområde?

Vittnet: Ja, där vägen först når sjön, de också, ja — de såg det också — men jag inte dem — under tiden som jag var där. Och jag vet inte vilka de var och varifrån de kom.

TUFOIC: Det fanns ett annat vittne inblandat: jag hoppas att också de antecknat och skissat vad de såg?

Vittnet: Ja, det är egentligen en sats teckningar och anteckningar där — men jag talade om för henne att ni skulle tala med henne och att hon då själv kunde berätta med egna ord.

TUFOIC: Ni nämnde också att då föremålet slutligen avlägsnade sig färdades det över Mount Penny?

Vittnet: Något söder om Mount Penny i nordöstlig riktning.

TUFOIC: Med en fantastisk hastighet som man kunde likna vid spårlyssammunitions kulbana?

Vittnet: Med fenomenal hastighet.

TUFOIC: Dittills hade ni inte sett eller varit med om något som kan karakteriseras som UFO eller andra fenomen av något slag?

Vittnet: Inget utom att jag hört talas om dem. Men jag har inte upplevt något sådant tidigare, och jag har inte varit särskilt övertygad. Det var väl så att sådant inte varit något angeläget för mig även om jag inte ställt mig helt negativ.

TUFOIC: Ni tvivlar inte på att detta var ett UFO?

Vittnet: Det finns ingen tillstymmelse till tvivel. Jag har tillräcklig erfarenhet för att påstå, att det jag såg var ett oidentifierat föremål: en farkost på himlen. Det finns ingen tvekan. Jag såg det nära nog för att kunna klargöra vad jag såg och hur det såg ut.

(Källa: Skylook, juni 1975)

(Översättning: Thomas ü. Orr)